У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюз: 435-5740 — Тел. в Ню Йорку: — BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. Ч. 200. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 3-го ЛИСТОПАДА 1970 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, NOVEMBER 3, 1970 No. 200. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Понеділок, 2 листопада 1970

В АМЕРИЦІ

ВІЦЕ - ПРЕЗИДЕНТ СПІРО ЕГНЮ ВИСЛОВИВ припущення, що в нинішніх виборах Республіканська партія здобуде від чотирьох до шести нових місць у Сенаті і три додаткові місця в Палаті Репрезентантів. Віце - президент зробив таку заяву в Бойз, Айдаго, не уточнюючи, в яких саме стейтах можна сподіватись додаткової перевага республіканців.

ЧІЛІЙСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ Е. МОНТАЛЬВА, християнський демократ, який програв у виборах і передає владу марксистові д-рові Аленде, виступив через телевізію. Він закликав народ не втрачати „моральної енергії і завзяття" в обороні демократії. Колишній президент сказав, що він далі буде брати участь у політичному житті країни.

ПІДКОМІСІЯ ЗАКОРДОННИХ СПРАВ АМЕРИКАНСЬКОГО СЕНАТУ обвинуватила уряд в намаганні засекречувати свої закордонні домовлення. Член тієї підкомісії, демократ Стюарт Саймінгтон мав на увазі американські договори в Африці, зокрема з Лівією і Марокко. У тих країнах перебувають окремі військові частини ЗСА, але в пресі про те майже не було вісток.

ЗА ТРИ ДНІ ПЕРЕД ВИБОРАМИ в ЗСА були проведені мітинги й походи вулицями, на знак протесту проти війни у В'єтнамі. У тих маніфестаціях в різних містах брало участь мало людей. У деяких місцевостях такі демонстрації були відкликані, з огляду на те, що вони могли б тільки пошкодити кандидатам, які йшли у виборах під кличем негайного замирення у В'єтнамі. В Чікаґо демонстрували півтори тисячі осіб, у Дітройті також, у Бостоні яких 600 осіб.

ІЗ 25 000 ОПИТУВАНИХ СТУДЕНТІВ СЕРЕДНІХ ШКІЛ 43% відповіли, що коли буде скасовано обов'язкове покликання до війська і підвищена платня, то вони добровільно підуть на дворічний термін до американської армії. Опитуваним було поставлено12 питань. 47% опитуваних висловились за зниженням років, коли молода людина може брати участь у виборах, а 44% опитуваних не виявили жадного зацікавлення існуючими в країні політичними партіями.

У ТРЕНТОНІ, СТОЛИЦІ СТЕЙТУ НЮ ДЖЕРЗІ, де й далі тривають расові неспокої, видано дозвіл на переїзд автами через центр міста і в деяких районах із чорним населенням. Авторух дозволений тільки вдень. Провідники чорного населення домовилися з управою міста, що вони поздіймають на деяких вулицях барикади, а поліція в тих дільницях не буде мати з собою зброї, призначеної на здушення заколоту.

У СВІТІ

АМБАСАДОР СССР В ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЯХ ЯКОВ МАЛІК ЗАКЛИКАВ у своїй промові в ОН 30 жовтня ц. р. до відновлення ізраїльсько - арабських переговорів „без ніяких передумов" та закинув Америці, що вона своїм „поблажкуванням шаблею" сприяє ізраїльському „імперіялізмові". Попереднього дня амбасадор ЗСА Чарлз Йост закидав Совєтам співвідповідальність у порушенні Єгиптом воєнного перемир'я.

ПРЕЗИДЕНТ ПІВДЕННОГО В'ЄТНАМУ НҐУЄН ВАН ТЄ ВИСЛОВИВ переконання, що комуністи не будуть переговорювати про мир, поки не матимуть певності, що заволодіють у Південному В'єтнамі „етапами". У своїй півторагодинній промові в парляменті Нґуєн Ван Тіє пригадав, що комуністи ламають договори та вважають коаліційні уряди тільки за етап до повного захоплення влади.

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ЗГИНУЛО понад 150 осіб у великій повені, що прийшла внаслідку зливних дощів. Рятункову акцію ведуть війська.

АВСТРІЯ ВИЗНАЄ вчедовзі Комуністичний Китай та обміняється з ним амбасадорами — заповів австрійський міністер закордонних справ Рудольф Кірхшлер, подавши за головну причину — бажання тісніших торговельних взаємин.

У ШВЕЦІЇ ПІДВИЩЕНО податок від алкогольних напитків на 10 відс., з важністю від 1 листопада. У зв'язку з цим в останніх днях жовтня стояли довгі черги перед крамницями з горілками й винами, щоб не платити від 1 листопада кількадесят центів більше на пляшці.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ГОЛДА МЕІР ПЕРЕДАЛА президентові Генеральної Асамблеї Едвардові Гамбро листа від 31 жидів з Совєтського Союзу, яких судитимуть за те, що хотіли виемігрувати до Ізраїлю. Сотні таких листів висилають совєтські жиди до Об'єднаних Націй, але совєтська цензура перехоплює їх і нищить.

СОВЄТСЬКА ЛЕТУНСЬКА КОМПАНІЯ „АЕРОФЛОТ" ПОВІДОМИЛА, що вона вводить рішучі засоби обережности проти можливого схоплювання літаків. Які саме ті заходи — совєтська преса невиявила.

Передбачають перемогу Рокефеллера і невелику перевагу демократів у Сенаті

ТРИ кандидати на губернатора Ню Йорку під час спільного виборчого виступу в рямцях однієї із телевізійних програм. З лівого боку, з піднесеним кулаком, демократичний кандидат Артур Дж. Голдберг, всередині кандидат консервативців д-р Пол Адамс і, з правого боку, республіканський кандидат і теперішній губернатор Нелсон Рокефеллер.

Ню Йорк. — Згідно з опитуванням, що його перевела редакція нюйоркського щоденника „Дейлі Нюз", перемога теперішнього губернатора стейту Ню Йорку у виборах на дальшу каденцію запевнена, не зважаючи на дуже зусильну виборчу кампанію його контркандидатів зокрема демократичного Артура Дж. Голдберга. В цьому опитуванні Рокефеллер одержав двадцять й одну точку, а його противник Голдберг тільки 15 точок. За процентовим відношенням Рокефеллер одержав 54 відсотків усіх голосів, Голдберг тільки 39 відсотків і консервативний кандидат д-р Пол Адамс тільки 4 відсотків. Решта голосів була нездецидована. Згідно з останніми повідомленнями й опитуваннями, переведеними в різних стейтах ЗСА, республіканцям не вдасться, не зважаючи на розгорнену ними широку виборчу кампанію, здобути перевагу в Сенаті. Під час міжтеркових виборів їм, згідно з оцінкою політичних обсерваторів, поведеться одержати всього яких два чи три місця в Сенаті більше, як вони мали досі. Демократи будуть мати правдоподібно, й далі більшість у Сенаті. Передбачають також, що демократам поведеться провести у кількох стейтах своїх кандидатів на губернаторів. Тепер демократи мають 18 губернаторів на всіх 50. Демократичні осяги у виборах в дні 3 листопада будуть невеликі, можливо, вони й далі втратять, як і під час минулих виборів, якусь кількість місць в Палаті Репрезентантів і в Сенаті.

Опрацьовано програму боротьби з терором і підкладанням бомб

Вашингтон. — Генеральний прокуратор Джан Н. Мічелл і 13 представників шефів поліції із різних стейтів ЗСА опрацювали й узгіднили програму посиленої боротьби з терором, підкладанням бомб й атаками на поліцистів. Програма буде передана на розгляд і затвердження президента Ніксона. Вона передбачає тісну співпрацю Федерального Бюра Інвестигацій (Еф-Бі-Ай) з поліційною владою в окремих стейтах, зокрема в допомозі поліції у продовжуванні слідства в справі підкладання бомб й атаків на поліцію. Водночас із цим у програмі передбачається створення широкого розвідувального апарату для збирання й обміну інформаціями про діяльність екстремістичних груп. Особлива увага в програмі присвячена заходам проти збільшення останнім часом нападів й атак на поліцію, у зв'язку з чим Асоціяція шефів поліції у ЗСА звернулася до Конгресу з вимогою визнати цього роду виступи за федеральні злочини.

БАЖАЮТЬ ВИБОРЧОГО ЩАСТЯ ПАНІ ЩАСЛИВІЙ

Кожна передвиборча кампанія позначується пожвавленням не тільки політичної, але й тісно зв'язаної з такою кампанією товариської активности. На фото: адвокат і пані Пізнак на одному із багатьох таких прийнять бажають виборчого щастя пані Щасливій (Гепі) Рокефеллер (сидить), дружині нюйоркського губернатора Нелсона Рокефеллера, який у цьогорічних виборах змагається за перевибір. Адв. Михайло Пізнак, давній приятель губернатора Рокефеллера, брав найактивнішу участь як у попередніх, так і в цьогорічній кампанії за перевибір Рокефеллера.

У Ню Йорку відзначено 20-тиріччя Українського Лікарського Товариства

Ню Йорк. — Українське Лікарське Товариство Північної Америки відзначило в суботу 31-го жовтня ц.р. у Статлер-Гілтон готелі в Ню Йорку 20-річчя свого існування. О. год. 5-ій по полудні відбувся „коктейл", під час якого віталися прибулі з різних міст ЗСА й Канади українські лікарі і гості. Годину пізніше почався бенкет, що його відкрив і після того вів д-р Богдан Шебунчак, голова Головної Управи УЛТПА. Отець д-р Вол. Гавліч, ігумен ЧСВВ й парох церкви св. Юра, провів молитву. За президіяльним столом сиділи з своїми дружинами всі дотеперішні голови УЛТ-ва, доктори Р. Осінчук, Я. Восідка, Б. Макарушка, Р. Сочинський, М. Зарицький, Б. Олесницький, Ю. Трухлий і найближчий голова — д-р Ом. Волянський. Доповідь про „20 літ існування УЛТПА" виголосив редактор „Лікарського Вісника" д-р Павло Джуль з Дітройту. Він пригадав, що 22 січня 1949 р. відбулися в Ню Йорку перші збори новоприбулих українських лікарів, на яких рішено заснувати станову організацію лікарів, нав'язуючи до традиції заснованого 1 жовтня

(Закінчення на стор. 6-ій)

В Гельсинках відновлено конференцію ЗСА і СССР про обмеження збросння

Гельсинки, Фінляндія. — На понеділок 2 листопада передбачено відкриття третьої стадії американсько-совєтських переговорів про обмеження атомового збросння, чи пак припинення перегонів у такому зброєнні. Перша стадія тієї конференції розпочалась була в Гельсинках 17 листопада мин. року і тривала 5 тижнів. В кінці цього року вона продовжувалась у Відні і закінчилась 14 серпня ц. р. Згідно з первісним домовленням, тепер завернено ті розмови назад до Гельсинок, дармащо для американської сторони це дуже невигідно, бо американська амбасада в тій столиці Фінляндії не розпоряджає відповідним приміщенням і технічними влаштуваннями для постійного безпосереднього зв'язку з Вашингтоном. Головою американської делегації є директор державної Агенції для контролі зброєння і роззброєння, Джерард Дж. Смит, а головою совєтської делегації є віце - міністер закордонних справ Владімір Сємйонов. Обидва прибули до Гельсинок під кінець минулого тижня й обидва заявили переконання, що їхні розмови повинні бути вільними від „полеміки". Зрештою — про зміст тих їхніх нарад зберігається тайну і ніколи не було про них ніяких сугіх комунікатів. За твердженням газет, йдеться про виключення чи обмеження деяких родів офензивної і дефензивної атомової зброї, як далекосяжних ракет, ракетної протиракетної оборони, ракет із багатоцілеквнніми „головками" і т. п.

У Пакістані виконано атентат проти президента Польщі — згинули 4 особи

Карачі, Пакістан. — На летовищі в колишній столиці Пакістану Карачі водій вантажного авта, яке стояло позаду літака, що ним тільки що прилетів президент Польщі, маршал Маріян Спихальський, рапток скерував те авто на групу гостей і місцевих достойників біля літака і наїхав на них. На місці згинули польський віце-міністер закордонних справ 38-річний Зигфрид Вольняк і три пакістанці — один журналіст, фотограф і поліційний старшина. Раненими були польський амбасадор у Пакістані Алойзи Бартошек і польський генеральний консул в Карачі, В. Дуда. Польський президент прилетів до Карачі, як до останнього етапу своєї 5-тиденної візити. Він був в новій столиці тієї середньоазійської мохаммеданської держави, Ісламабаді, за 1,000 миль на північний схід від Карачі. За твердженням деяких свідків — водій того вантажного авта викрикував антикомуністичні гасла і, думавши, що вбив польського президента, заявив: „Моя місія виконана". Його арештували й допитують. Пакістанський президент Ага Мохамад Ягія Хан, негайно повідомлений про ту подію, розмовляв телефонічно з президентом Спихальським, перепрошував його та висловив свій жаль. Спихальський перервав своє перебування в Пакістану і в 4 години після тієї події — відлетів до Варшави з тілом вбитого віце-міністра Вольняка. Тим самим літаком полетів пакістанський міністер праці, водночас шеф протоколу, Махмуд Гароон, щоб репрезентувати президента Пакістану на похороні Вольняка у Варшаві.

Коло 150 молодих людей згинуло під час забави у Франції

Сен-Льорен-Дю-Понт. — У тому невеликому містечку в південно-східній Франції, за 14 миль від Греноблю, вночі з суботи на неділю 1-го листопада ц.р. вибухла з невідомих причин пожежа в будинку одного клюбу, де відбувалась забава з танками для місцевої і прибулої з околиці молоді. Впродовж буквально хвилин згинуло в тому будинку близько 150 осіб — тільки яких 20 врятувалося, всі інші згоріли. Головною причиною такої катастрофи було те, що з трьох входів і виходів того будинку — два зачинено на колодку та ще й забито дошками, щоб перешкодити вхід на залю особам без квитка. Далі: все внутрішнє уладження і декорації були з легко запальної пластики, з картонів і паперу. В будинку не було телефону і треба було бігти яку милю до найближчого дому з телефоном. Заалярмована пожежна сторожа прибула за 5 хвилин на місце пожежі — пожежники не чули ніяких криків з-середини будинку і думали, що обійдеться без людських жертв. Але, виломивши двері, побачили масу погорілих тіл, одні на одних. З-посеред трьох власників того клюбу — два згинули, один поранений. Всі жертви були у віці між 19 до 25 років.

„ВЕЧІР З ІКЕРОМ" У БОФФАЛО

Боффало. — В неділю 8-го листопада, 49 Відділ СУА ім. Ольги Басараб у Боффало влаштовує літературний вечір Івана Керницького під назвою „Вечір з Ікером". Крім автора читатимуть його гуморески й фейлетони Леся Лисак і Ніля Стецьків. В концертовій частині вечора виступлять — молоденька піяністка Олена Сайкевич і тенор Бронислав Пруц. Пісня програми Пані з 49-го Відділу СУА вгощатимуть гостей часм і солодким. Вечір відбудеться в школі при вул. Фільмор, початок год. 6-та веч.

Заповіджено збори репрезентантів української громади Ню Йорку

Ню Йорк. — Всі американсько-українські організації і товариства великого Ню Йорку уповноважені надіслати своїх відпоручників — одного від менше як 100 осіб членства, 2 від більше, як 100 осіб, 3 від більше як 500 осіб членства, на Збори Відпоручників американсько-українських організацій, що їх скликає на 6:30 вечора у Українському Народному Домі при 2-й евню в Ню Йорку у середу 4-го листопада Комітет Об'єднаних Американсько - Українських Організацій, Метрополітальний Відділ УККА, під керівництвом адв. Р. Гуглевича. Необхідно розглянути багато питань першої важливості, між ними справу будови храму св. Юра на долині міста, справу збірки на УН-Фонд, обговорити видання „Довідника" про українські інституції та організації на терені великого Ню Йорку. На Збори прохаєтся також прибути членів Комісії, що діяли для підготови відзначення 20-ліття героїчної смерти ген.-хор. Т. Чупринки-Шухевича, та всіх членів Ювілейного Комітету Будови церкви св. Юра. На Зборах будуть також порушені проблеми суспільної опіки, коротко підсумуються наслідки проведення Тижня Поневолених Націй, обговориться рішення Президії СКВУ про відзначення великої української поетки Лесі Українки в 1971 році у зв'язку з 100-річчям з часу її народження та ін.

Д-р А. Жуковський найменований на члена Крайового Дорадчого Комітету Здоров'я і Виховання

Вашингтон. — Секретар здоров'я, виховання і суспільної опіки Еліот Е. Ричардсон найменував минулого місяця відомого українського лікаря-громадянина, голову Відділу УККА у Північній Дакоті д-ра Антоніна Жуковського на члена Крайового Дорадчого Комітету Здоров'я, Виховання і Суспільної Опіки. Д-р А. Жуковський є першим українцем, що здобув таку велику крайову почесть у цьому департаменті. Місцеві американські газети Північної Дакоти, подаючи на перших сторінках цю вістку, згадують численні заслуги д-ра Жуковського, як лікаря і громадянина. В Україні він був директором шпиталя в Бродах, опісля на скитальщині був головним лікарем шпиталів і клінік ІРО (Міжнародної Організації для Втікачів) у Авгсбургу і Діллінгені. Від 19 років він виконує свою лікарську практику у Стілє в Північній Дакоті і та є членом багатьох станових організацій. Тепер

Д-р Антін Жуковський

він є віце-президентом лікарської Академії Загальної Практики Північної Дакоти. Крім своєї лікарської практики і провідної активности в українській громаді, д-р А. Жуковський бере активну участь в американському політичному житті та належить до провідних діячів Республіканської партії.

В Ню Йорку відбулися величаві листопадові святкування

Ню Йорк (С. Ч.). — В неділю 1-го листопада відбулися тут величні святкування 52-их роковин Листопадового зриву. Святкування почалися Богослуженнями та панахидами в українських церквах міста Ню Йорку. В церкві св. Юра о 12 год. дня відбувся відцерть виповнена вірними, молодечими організаціями зокрема пластунами, комбатантами та представниками багатьох організацій з прапорами. Був приявний ВПреосв. Кир Йосиф Шмондюк зі Стемфорду. Богослужбу в намірені українського народу відправив Впр. о. протоігумен П. Пащак, ЧСВВ. Проповідь присвячену Листопадовим роковинам виголосив о. д-р В. Гавліч, ЧСВВ. Панахиду за поляглих відправив Владика Йосиф Шмондюк у асолуженні о. протоігумена П. Пащака, о. ігумена В. Гавліча, оо. Я. Кекіша, Р. Білецького, І. Бенадикта, Е. Варнича, Х. Войтин, Л. Лавринюка і М. Струця. Під час св. Літургії та панахиди співали хор ім. Шептицького та хор „Думка".

Заходом Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій Великого Ню Йорку Відділу Українського Конгресового Комітету Америки відбулася о

(Закінчення на стор. 6-ій)

Українці Джерзі Сити відзначили Листопадовий Зрив

Джерзі Сити, Н. Дж. — Українська громада гідно відзначила 52-гу річницю Листопадового Зриву у Львові, відгукнувшись на заклик Відділу УККА і заповнивши по полудні велику залю УНДому в неділю 1-го листопада, після відповідного Богослуження в церкві. Американський гимн заінтонував В. Гела, молитву провів о. Зиновій Бачинський. вечір відкрив голова Відділу УККА д-р Євген Кекік на прикрашеній великими емблемами відзнак УСС і УГА та національними на сцені, добрий інж. Вол. Куха. Святкову промову про значення Листопадового Зриву виголосив д-р Іван Козак, підкресливши соборні змагання України за власну державність. Біля 300 осіб, між ними близько сотні молоді з СУМА, Пласту, Школи Українознавства і студентів, довгими оплесками привітали представників д-р Є. Кокіка учасників Листопадової Зриву та Визвольної Боротьби 1918-21 рр.

У концертовій частині програми виступили з цитаціями учні місцевої Школи Українознавства, від цілком маленької Оленки Певної до середнього віку і старших дітей: Нуся Вох, Михась Левко, дочка матері-німки

(Закінчення на стор. 6-ій)

У Мюнхені померла Наталія Дорошенко, дружина сл. п. проф. Дмитра Дорошенка

Мюнхен. — В п'ятницю 16-го жовтня ц. р. померла тут на 83-му році життя видатна українська драматична артистка і громадсько-театральна діячка Наталія Михайлівна Дорошенко, дружина сл. п. проф. Дмитра Дорошенка, відомого українського історика, першого президента Української Вільної Академії Наук. Похорон Покійної відбувся в середу 21 жовтня ц.р. на цвинтарі Вальдфрідгоф. Покійна, народжена 1 серпня 1888 року в родині Васильченків у Ніжині, закінчила Київську Музично-Драматичну Школу Миколи Лисенка, організувала потім народні театри в Києві і на Катеринославщині і в 1917-1918 роках була членкою Театральної Ради в Києві та одною з організаторок тодішнього Державного Драматичного Театру. В цьому театрі виступала з успіхом у драматичних і героїчних ролях, зокрема в ролі Равтенделяйн у „Затопленому дзвоні" Гергарда Гавтмана. Переїхавши разом із своїм чоловіком проф. Дмитром Дорошенком на еміграцію, продовжувала працю в театрі, організуючи драматичні студії в Празі й у Варшаві, виступаючи, як декляматорка тощо. Останніх десятиріччями, після смерти проф. Дмитра Дорошенка в 1951 році, жила в Західній Німеччині, здебільшого у Мюнхені.

ПОМЕРЛА ІННА МЯКОВСЬКА, ДРУЖИНА ПРОФ. В. МЯКОВСЬКОГО

Ню Йорк. — В суботу 31 жовтня ц.р. померла тут після короткої недуги на 83-му році життя бл. п. Інна Леонтіївна Міяковська, з дому Голошвілі, дружина професора Володимира Міяковського, керівника Музею-Архіву УВАН ім. Д. Антоновича в Ню Йорку. Похорон відбудеться у вівторок 3 листопада ц.р.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Причини агітації Ніксона

Різні американські коментатори по-різному коментують причини, чому власне президент Ричард Ніксон відхилився від традиції американських президентів, які або зберігають повну „невтральність" супроти конгресових виборів, або тільки в дуже обмеженій мірі ангажуються в передвиборчій агітації. Тим часом Ніксон, так би мовити, з головою кинувся у передвиборчий крутіж, заявляючи скрізь на різні лади, що він — „проти підпалячів, проти тих, що кидають бомби, проти бунтарів, проти вбивників поліціянтів", що він — „за все, що підтримує наш прапор". Отож дехто вбачає в цій енергійній кампанії Президента його бажання мати в 92-му Конгресі більшість прихильних собі членів. Інші, як ось Том Вікер в „НЙ Таймсі" з 19 жовтня, твердять, що Президент здає собі справу, що вибори 3 листопада не позбавлять демократів більшости не тільки в Палаці Репрезентантів, але й у Сенаті, і що тією кампанією він лише скріплює власну популярність.

Куди глибше оцінює справу синдикований публіцист Джозеф Алсоп у статті п. н. „Дійсна причина". Ніксон, пише він, глибоко стурбований не самим тим фактом, що в обох палатах Конгресу більшість мають демократи, а тим, що коаліція ліберальних демократів і республіканців в Конгресі не виявляє зрозуміння для величезної загрози, яку становить для Америки і світу зростаюча совєтська мілітарна потуга. Сумну парадоксальну ситуацію з'ясував демократичний сенатор Джордж Рассел з Джорджії, який гостро таврував байдужність Сенату супроти совєтської загрози. „Я ще не бачив такого Сенату, як оцей. Вони не хочуть вірити у факти, коли їх називати. А коли й повірять, то не розуміють їх значення". Джозеф Алсоп звертає увагу на те, що „ліберальні демократи і більшість ліберальних республіканців голосували за кожний додаток щоб послабити цю країну в цей загрозливий час".

Оце власне найбільше турбує Ричарда Ніксона. Тому хоч він, може, свідомий, що найближчі вибори значно не змінять ситуації в Конгресі, він підготовляє таку зміну на дальшу мету. Він хоче вщіпити в широкі кола громадянства свідомість, що треба відірватися від того лібералізму який не бачить світу поза внутрішніми соціяльно-економічними проблемами і в ім'я тих проблем нехтує смертельною для Америки загрозою збоку Москви й Пейпінгу, обрізуючи видатки на оборону. Оце власне дійсна причина передвиборчої активности Президента.

Совєтські шикани

21 жовтня голова американської військової місії в Туреччині, генерал Едвард С. Д. Шеррер летів із своїм заступником, генералом Клод М. МекКворрі, і товаристві турецького полковника Севдата Денелі, на інспекцію військових влаштувань, з міста Ерзеруму до міста Карсу. По дорозі сильний вітер відхилив той легкий двомоторовий літак з повітряної траси. Майор Джеймс П. Рассел уперше пілотував на тому шляху. Коли літак приземлився, його пасажири були переконані, що це турецьке місто Карс, а насправді це був Ленінакан у совєтській Вірменії.

Здавалося, що ця пригода американських і турецького старшин закінчиться впродовж коротких годин, бо ніхто не міг мати найменшого сумніву, що вони залетіли на совєтську територію випадково, проти своєї волі. Але совєтські власті всіх їх інтернували і щойно на 5-ий день всупереч американсько - совєтській консулярній угоді, дозволили двом представникам консуляту ЗСА в Москві відвідати інтернованих. Хоча навіть московська „Правда" признала „мабуть, випадковий" характер того інциденту, совєтський пропагандивний апарат почав використовувати його для протиамериканської пропаганди, для напасливої лайки з приводу існування американських закордонних баз, як ніби „вогнищ агресії, інтервенції і шпигунства", що їх жертвою падає — Совєтський Союз. Це примусило американський Уряд вислати Москві ноту протесту з рішучою вимогою звільнити інтернованих старшин.

Американська нота пригадала деякі прецеденти, як то Совєти випадково порушували американський повітряний і морський суверенні обшири своїми літаками і кораблями і як то американські власті ставились в таких випадках, не роблячи з них шуму та не затримуючи машин ані пасажирів.

Очевидно, що СССР не визнає джентлменства і куртуазії у відношенні до інших держав, вимагаючи тих проявів тільки супроти себе. Ця остання історія доказує ще раз, що „співіснувальний дух" не перешкоджає Москві шиканувати Америку, де тільки трапиться нагода, і робити це доти, поки ЗСА не змінить своєї делікатної тактики.

МИТРОПОЛИЧИЙ ЗАКЛИК З ПРИВОДУ ЛИСТОПАДОВИХ ПОДІЙ

† АМВРОЗІЙ СЕНИШИН, ЧСВВ

Божою Милістю і Благословенням Святого Апостольського Престолу Архиєпископ і Митрополит Філядельфійський Українців Католиків у З'єдинених Стейтах Америки

Високопреподобному та Всечесному Духовенству і Вірним
БОЖИЙ МИР І АРХИЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!

„Боже, вислухай благання, нищить недоля наш край"

(Церковно - народна пісня)

Сьогодні ми зібралися в наших українських католицьких церквах, щоб пом'янути наших Ісповідників Української Переслідуваної Помісної Церкви та всіх Героїв Українського Народу, які віддали своє життя за християнську віру та за волю-свободу України.

Далеко від нашої Батьківщини приходиться нам, українцям, відзначати Листопадові Дні: радісні і сумні. Радісні дні Українських Церков і Українського Народу на рідних землях скоро проминули, а сумні події далі тривають поза залізною заслоною.

Як колись залякані апостоли на розбурханім Тиверіядськім озері благали Божественного Спасителя, кажучи: „Рятуй, Господи, ми гинемо!" (Мат. 8:25), так страх огортає нас, що наша Церква з українським народом пливе по розбурханім світовім океані серед небезпек. Грізні буревії атеїстичного комунізму вдаряють у нашу Церкву і наш нарід, і здається, що темні сили затоплять християнську віру в душах нашого народу, заллють безбожницькою пропагандою і переслідуванням свободу християнської релігії серед українського народу.

Дорогі в Христі, не годиться нам попадати в зневіру з-за невідрадних обставин на Батьківщині - Україні. Христос Господь докоряв апостолам за їх зневіру, кажучи: „Чого ви ляклиаві, маловірні?" (Мат. 8:26), так в сьогоднішніх часах Христос докоряв би тим особам, які сумніваються в перемозі добра над злом. Погляньте на наших Ісповідників-Мучеників Української Помісної Церкви та на Героїв Українського Народу! Хоч ті духові орли не можуть сьогодні промовляти до нас словами, вони говорять до нас безсмертними ділами. Важкий їм судився шлях, але вони не заломилися і високо несли християнсько-народний прапор. Вони славно закінчили своє туземне життя, жертвуючи його за Церкву, за Український Нарід. Вони залишили нам приклад, як постояти за святу віру та за народну свободу. Вони вмирали як християнські лицарі. Їх геройська смерть промовляє і буде промовляти по всі часи: Наші Владики, Священики, Сини і Дочки українського народу залишили нам приклад, як постояти за святу християнську віру та за долю українського народу.

Можливо, дехто думає, що ми, живучи на Вільній Землі Вашингтона, свобідні від затій безбожного комунізму. На жаль, так не є. Ворог з-поза залізної заслони не лишає нас, українців, у спокою. Атеїстичний ворог криється під церковно-народною одежею, щоб ширити в церковних громадах і народних організаціях незгоду й розбиття. Дорогі в Христі! Словами Божественного Спасителя звертаюся до вас з проханням: „Стережіться лжепророків, що приходять до вас в овечій шкурі, а всередині — вовки хижі" (Мат. 7:15). Вороги всіми засобами намагаються розбити нашу Церкву і наші народні організації у вільному світі, які голосять гірку правду про переслідування комуністами українських Церков й українського народу.

Будучи обережними перед лжепророками, не забуваймо про наших бідних скитальців, які не можуть вернутися на Батьківщину, ані виїхати до З'єднаних Стейтів Америки із-за важких недуг та старости. З нагоди Листопадових Днів всі українці повинні причинитися щедрими пожертвами в користь бідних скитальців, щоб Український Католицький Комітет міг передати їм поміч.

Дорогі в Христі! Закликаючи Вас до діл милосердя, благаю словами нашого поета Богдана Лепкого:

Хоч ти багатий і свобідний нині,
За океаном віднайшов свій рай,
Про тих, що ходять в підраній свитині,
Не забувай, не забувай.

Не забуваймо про душу Божого Слуги, Митрополита Андрея Шептицького, що відійшов у вічність 1-го листопада 1944 року, та всіх Владик Ісповідників Мучеників, всіх Священиків і всіх українських Героїв, які віддали своє життя за святу віру й український нарід. Молімо Всевишнього, щоб закінчив хресну дорогу для нашої Церкви і „волю післав Україні, щастя і долю дав їй".

Нехай Боже благословення спочине на всіх вас!

Дано у Філядельфії при Митрополичому Соборі 25 жовтня 1970 р., в Неділю Христа Царя.

† АМВРОЗІЙ, Митрополит

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ДО „В УКРАЇНІ І ПРО УКРАЇНУ"

Прочитавши у „Свободі" інтерв'ю з пані Г. Мухиною п. з. „В Україні й про Україну", хочу відгукнутися на деякі піднесені нею питання, зокрема про те, що стосується українського руху опору, русифікації і ролі еміграції. Думаю, що коментарі тут потрібні, бо оцінка ситуації в Україні за рецептою Г. Мухиної не є вірною, а в деяких випадках і шкідливою.

Галина Мухина пише: „Звичайно, є одиниці, які боліють над сучасною національною кризою в Україні, але тих одиниць, на жаль, дуже мало, до того ж вони задихаються під хвилею модерних „одноязичників".

Пані Мухина подає цю вістку без будь - яких підстав, базується, мабуть, на того дядька з Галичини, який одержав написаного російською мовою листа від свого сина з Києва, і ту жінку в Харкові, яка ворожо ставиться до української мови. Це пані Мухина хоче представити як життьову норму в Україні. Щоб дати балянс до таких виступів, можна навести ряд прикладів, які свідчать про щось інше.

Весною цього року в Донбасі відбувся літературний вечір, на якому виступали поети Іван Драч і Віталій Коротич. Хоч місцеві офіційні чинники їх перестерігали, щоб не читали довше як по десять хвилин, бо, мовляв, робітники не заінтересовані в українській поезії, робітники заповнили залю, і вечір тривав далеко поза північ. (Пресова служба ЗП УГВР, 13 червня 1970).

Поява захалявного журналу „Український Вісник", продовження писання петицій до державних властей з протестами проти арештів, вічний галас у совєтській пресі про „український буржуазний націоналізм" — це все свідчить, що рух опору в Україні не охоплює „дуже мало" осіб. І нарешті взяти оцінку колишнього американського амбасадора в СССР Фой Д. Коглера в журналі „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 19 жовтня ц. р., де він пише: „... кампанія єдности в їхній державі й критика „буржуазно - націоналістичних тенденцій" в складових республіках Радянського Союзу показує, що радянські провідники затурбовані". Якщо пані Мухина вважає себе за людину не фахову а вона до цього признається, то я скорше буду слухати пана Коглера, людину, яка вміє по-фаховому оцінити ситуацію в СССР.

Пані Мухина пише: „Мої запевнення, що конституційно офіційною мовою України є мова українська, нікого не переконували". Тут ясно, чому таке свідчення нікого не переконувало, бо це неправда. Якби пані Мухина прочитала конституцію УССР, вона побачила б, що ніде там не сказано, що українська мова є конституційна. Це так само стосується конституції СССР. Краще було б, якби пані Мухина під час поїздки питалася тих „типових українців", чому українська мова не є конституційна.

Пані Мухина далі пише: „І коли на Заході молодь цурається старших, вважає їх носіями вмираючої культури, відноситься до них грубо й жорстоко, то в Україні зовсім навпаки". Це, на жаль, правда, бо якби більше молоді ставилося грубо і жорстоко до своїх „батьків" на Україні, бо там вони фактично є „носіями вмираючої культури", може тоді була б українська мова конституційною і може були б якісь політичні права для народу.

Щодо оцінки політичної еміграції, зокрема СКВУ, на Україні, то будьмо реальні: СССР уважає всіх, за винятком т. зв. прогресивних організацій, ворожими, а народ там часто не розрізняє, хто є хто. Казати, що СКВУ є „єдиною не скомпромітованою ще українською установою", досить наївно, бо до СКВУ входять усі „скомпромітовані" організації. А чим би мали бути „скомпромітовані" українські установи на еміграції? Це нам пані Мухина не пояснює.

Далі вона пише: „Я хотіла б підкреслити тільки одне: якщо ми не можемо сприяти тим процесам, які сьогодні кристалізуються в Україні, то принаймні ми не повинні активно в них втручатися". Тут виринає питання: Що є сприятливе для України? Якщо друкування захалявних матеріялів не є сприятливе, то чому пані Мухина цитує із писань Дзюби і Сверстюка? Іншими словами: пані Мухина закликає українську політичну еміграцію (в тому числі всі її фракції), щоб перестала існувати, бо так чи так нічого доброго не робить. Така концепція є по суті фальшивою і досить наївною. Кожна політична еміграція має певні завдання, можуть існувати в ній різні концепції, але це нормальне явище. Самоліквідація політичних установ — це власне те, чого ворог бажає.

Дехто із читачів волів би, щоб статтю пані Мухиної скоротити. Це не є розв'язання наших проблем. Власне треба, щоб існував форум на якому ми могли б дискутувати над цими проблемами. „Замітання під килим" інакшої думки — річ надто шкідлива, така політика закриває двері до вироблення нових політичних концепцій, які нам конечно потрібні.

Роман Купчинський

ВІДЗНАЧАЮТЬ ЮВІЛЕЙ АКТОРКИ ІРИНИ КОБЗЯР - ЗАЛЄСЬКОЇ

Мельборн. — Після товариської зустрічі з нагоди 25-ліття мистецької праці відомої акторки Ірини Кобзяр-Залєської, українські глядачі в Австралії масово відвідують театральні вистави в її честь і з її участю — „Багряні рожі" А. Бенетті. Вистави цієї перекладної комедії відбулися вже в Мельборні, Аделяїді і в Сіднеї. Постановник-режисер С. Залєський, оформлення сцени — В. Цибульський, адміністратор інж. Я. Гевко.

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редагує: д-р Михайло Данилюк

ОТРУЄННЯ ОЛИВОМ

Американська медична література, як також шведська, німецька, англійська і японська, звертає щораз більшу увагу на небезпеку отруєння оливом. Якщо той чи інший робітник, який займається продукцією речовин, зв'язаних із оливом, не завважує різних заходів щодо контролі відпадків або отруйних сполук олива, то це ще далеко не означає, що такої контролі немає. Навпаки, ця ділянка привертає тепер до себе щораз більшу увагу, щоб загрозу отруєння зменшити.

Одним з основних заходів, що в майбутньому збережуть десятки, а то й сотні тисяч людей від гострого і хронічного отруєння оливом, є введення нового роду пального в автах. Теперішня бензина, зокрема для моторів більшої сили, як відомо, має в собі домішку олива, яке в ході праці мотора не зникає, а виділяється разом з іншими продуктами згоряння в повітря. У деяких містах, наприклад в Ню Йорку, Чикаго, Клівленді, Лос Анджелесі, вже під сучасну пору концентрація олива в повітрі така висока, що дуже поважно загрожує людському здоров'ю. Нова, без олива бензина, яку почнуть вживати уже цієї осени по цілій Америці, та нові, достосовані до нової бензини автомашини, без сумніву, обнизять вміст олива в повітрі.

Проте, не лише бензина становить загрозу для людського здоров'я. Велика частина промислових підприємств має тісне пов'язання з оливом. До підприємств, у яких широко вживається оливо, належать фабрики, що виробляють фарби, авта, батерії для автомашин та інших двигунів, електричні прилади, електричні та електронічні матеріяли, печі, холодильники, радіоапарати, телевізори та ін. У виробництві фарб, хоч уже знайдено інші до них додатки, оливо все ще відіграє важливу ролю, і отруїтись оливом з фарби дуже легко як у самому підприємстві, так навіть і у власній хаті.

Отже, працюючи в такого роду підприємствах, в лябораторіях тощо, треба докладно познайомитися з процесом виробництва і з усіма інструкціями-пересторогами щодо охорони від отруєння. Такі інструкції є в кожній фабриці, і вони, згідно з вимогами закону, повинні даватись усім робітникам.

Уживаючи фарби та інші хемічні сполуки вдома, треба уважно прочитувати всі написи на їх опакованні. Якщо вони мають у собі оливо, то найкраще їх зовсім не вживати, а коли це необхідно, то вживати тільки в добре провітрюваних місцях, не наражуючи себе на продовжене вдихування випарів з таких фарб.

Треба звертати увагу на старі фарби в своїх будинти, щоб діти не забавлялися старими мальованими меблями або іграшками. Важливе це ще й тому, що діти або немовлята мають нахил обгризати їх. Старі фарби в ках, бо майже всі вони мають у собі оливо. Пильнувабудинках рекомендується покрити шаром нової фарби без олива. Персональна чистота при всякому контакті з оливом або його сполуками — це необхідність.

Гостре отруєння оливом трапляється рідше, як хронічне, бо для цього треба спожити або надихатися більшою кількістю олив'яних сполук.

Симптоми гострого отруєння: сильні болі і корчі в долішній частині черева, блювання, помітна кволість, іноді параліч окремих кінцівок. Коли зразу нема допомоги — появляються судороги, а згодом жертва отруєння втрачає свідомість і впадає в кому, що може привести до смерти.

Хронічне отруєння оливом у дорослих виявляється в ранній стадії помітним затвердінням кишкових виділин, згодом — сильними болями голови, корчами та болями в долішній частині живота, загальною кволістю, втратою апетиту, швидкою втомлюваністю та частим запамороченням. У дальшому перебігу недуги — сильніші болі живота, кволість окремих груп м'язів, параліч окремих груп м'язів, зокрема розгиначів пальців, внаслідок чого вони залишаються стуленими у п'ястук. Іноді ціла долоня або стопа стає повністю бездіяльною. На яснах позначається сіра лінія, наче осад олива, зуби стають кволими, шкіра блідою. Хворий затрачує здібність концентрації. Дослідження звичайно виявляє помітну анемію, а рентген кісток в окремих місцях — типову лінію накопиченого олива. Аналіза крови і сечі виказує наявність олива. У прогресивному стані уражується цілий організм, зокрема шлунково-кишковий тракт, мозок, кров, кістковий мозок та нирки.

Отруєння оливом з бензини — подібне до загального отруєння, але блювання, низька температура тіла, обнижений тиск крови, блідість шкіри і часті запаморочення, зокрема зранку — звичайні явища навіть при не надто сильному отруєнні. Найчастіше трапляється воно у людей, що працюють при бензині, її виробництві, в гаражах, на бензинових станціях.

Особливої профілактики проти цього важкого отруєння нема. Потрібно передусім особливої гігієни, чистоти рук і цілого тіла, частого змінювання одежі, яку після праці треба добре прати, уникання праці в замкнених приміщеннях, де можуть бути випари хемікалій з оливом, і, коли треба, перевірки у лікаря крови і сечі на вміст олива.

Індустрійні осередки мають звичайно ще й додаткові інструкції для збереження від цього отруєння. Ця справа гірше виглядає у малих підприємствах, які часто уникають контролі.

Небезпеку отруєння оливом не завжди доцінюється, і тому статистика виказує щораз вищі цифри важких ускладнень, а то й смерти внаслідок цього отруєння. Лікарський світ та державні установи охорони здоров'я актуалізують цю проблематику останніми часами з посиленою енергією.

Д-р Михайло Кушнір

БЕТГОВЕН, "DER HIRNBESITZER"

(2)

В цьому тестаменті Бетговен відверто розмовився зі своєю родиною. Щоб належно зрозуміти смуток, яким пройнятий тестамент, треба згадати, що Бетговен почав втрачати слух від 1797 р., отже від 27-го року життя, страждаючи водночас від хвороби шлунку. Сам Бетговен писав про це в 1800 р. до свого приятеля Веґелера: „Мій слух слабне від трьох років. Причиною має бути якась дивна хвороба шлунку, яка в Відні погіршилася. В театрі мушу підходити до самої оркестри, щоб зрозуміти акторів. Високих тонів співу чи інструмента не чую взагалі. Ледве можу зрозуміти, коли хтось тихо до мене говорить, — звуки чую, але слів не розумію, а при цьому не переношу крику. Я вже часто проклинав своє життя — але Плутарх навчив мене резиґнації. Хочу боротися зі своєю долею, але певно не минути мені хвилини, коли буду почувати себе найнещасливішою істотою на світі. Я хотів би, щоб ти порозумівся в справі моєї хвороби з д-ром Верінґом."

Тепер можна краще зрозуміти тестамент мистця. Цей документ наводжу в ширших уривках:

„Гейлігенштадт, 6 жовтня, 1802 р.

До моїх братів! О люди, що вважаєте мене відлюдком, упертим і мізантропом, як же несправедливо мене осуджуєте! Від дитячих літ я був сповнений зичливости, охоти до великих чинів. Не забувайте, що шість років гнобить мене страждання, погіршене нерозумними лікарями. Шість років обманюю себе надією на видужання.

„Обдарований веселим, палким темпераментом, з нахилом до товариськости, я мусів рано відокремитися й жити в самітності. Хотів я вже погодитися з цим усім, коли нове нещастя — втрата слуху — впало на мене. Досі не можу перемогти себе і сказати людям: говоріть голосніше, я глухий! Ах, як же можу я признатися до втрати чуття, яке повинно бути досконалішим у мене, ніж у інших, і яким я колись володів так досконало, як це рідко трапляється у інших музик! Ох, я цього не стерплю! Вибачте, отже, якщо вас уникаю, тоді коли я радо перебував би серед вас. Подвійно страждаю з приводу свого нещастя, бо люди мене не розуміють. Для мене немає товариства, немає розмов, немає виміни поглядів і думок. Живу як вигнанець.

„Перебуваючи в товаристві не можу визбутися боязні, що люди помітили мою глухоту. Так було і впродовж півріччя, що я його провів на селі. Згідно з порадою розумного лікаря, я мав якнайбільше оберігати і не висилювати свій слух, хоча деколи жадний товариства не міг впертися спокусі. Яким же я почував себе приниженим, коли хтось побіч мене чув звуки флейти або спів пастуха, що долітали здалеку, а я нічого не чув! Такі хвилини доводили мене до розпуки, і я малощо не відібрав собі тоді життя.

„Тільки мистецтво здержало мене від цього кроку. Мені здавалось, що я не повинен покидати цього світу, поки не вискажу всього, що в собі чую. Отже, двигаю цю нужденну свою долю, таку направду нужденну, що будь-яка дрібниця може мій найліпший настрій обернути на найгірший. Мусітиму узброїтися в терпеливість! Маю надію, що мого рішення — витривати, доки Парки не перетнуть нитки мого життя — ніщо не змінить. Може буде ліпше, може ні — я на все готовий.

„Вже на 32-му році життя я змушений стати філософом, — а це нелегке завдання, особливо для мистця. Боже, Ти бачиш мою душу, Ти знаєш, що вона сповнена любови і добрих намірів. Люди, пам'ятайте, читаючи ці слова, що ви несправедливо мене осуджували, а нещасливі поміж вами хай потішаться, що знайшли в мені собі рівного, що — не зважаючи на великі перепони — зробив я все, що міг, щоб стати гідною людиною і мистцем . . .

„Ведіть ваших дітей до чесноти — тільки вона дає щастя, а не гроші. Говорю на основі досвіду. Тільки чеснота підтримувала мене в нужді, тільки їй і мистецтву завдячую те, що я не закінчив життя самовбивством. Бувайте здорові і любіться взаємно . . .

„Сповнилося — з радістю вижидаю наближення смерти. Якщо б прийшла, заки вспію висказати все, що в собі чую, прийшла б — хоча дуже нещасна моя доля — завчасно, і може я прагнув би, щоб прийшла пізніше, але що ж, буду вдячним і тоді — бо чи не позбавить вона мене моїх безупинних страждань? Отже, приходь, коли хочеш, привітаю тебе мужньо! Будьте здорові і не забувайте про мене! . ."

Як відомо, Бетговен помер через 25 років після написання цього тестаменту, який знайшли його друзі по його смерті в старій, спорохнявілій шафі, разом із розпучливим любовним листом, написаним сороклітнім Бетговеном і не висланим до адресатки, якою, правдоподібно, була молода берлінка, Амалія Зебальд.

*

Біля 1810 року Бетговен, який уже кілька разів до цього часу ідеально закохувався, почав вмовляти в себе, що повинен одружитися. Проте, як знаємо, залишився він до кінця життя неодруженим, переливаючи всі почування на братанича, якого по смерті його батька відібрав у матері шляхом судового процесу, взяв на цілковите своє утримання, оточивши його найніжнішою опікою. Однак, цей братанич не виявляв до свого опікуна ані крихітки почування і витягав від нього останній гріш навіть у моментах, коли Бетговен жив майже в нужді.

У 1806 р. Бетговен закохався в графині Джуккіярді, до якої писав любовні листи.. Оце витяг з одного із цих листів:

„Мій янголе, моє все, моє я! Чому така гризота? Чи любов може існувати без жертв? Любов слушно жадає усього. Коли б наші серця могли бути постійно разом, я не писав би цих заваг. Ах, деколи чую, що бракує мені слів! Жити можу тільки з Тобою разом, або зовсім ні; хочу блукати по чужині, доки не зможу пригорнути Тебе до грудей, залишитись назавжди у Тебе — мою душу, удосну Тобою, вислати до царства духів!. ."

Одною з наступних вибранок Бетговена була графиня Ердеді, яку відвідав він у її маєтку на Мадярщині. Там написав два тріо, які присвятив графині.

(Далі буде)

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

ІЗ ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Зустріч з Архиєпископом Кир Гаврилом Букатком в Торонті

Перебуваючи в Канаді, Архиєпископ українців з Югославії Кир Гавриїл Букатко, загостив до Торонтонської Єпархії та був гостем Торонтонського Владики Кир Ізидора. Кир Гавриїл в товаристві канцлера Торонтонської Єпархії о. д-ра Р. Данилика і свого секретаря о. Марка відвідав кілька наших парохій в Торонті й околиці. Окремо відвідав парохію св. Кирила і Методія в Сен Кетеринс, де є чудова у візантійсько-українському стилі збудована церква, парохом якої є Всеч. о. д-р декан М. Комар. 28 травня Високопреосвященний Владика взяв участь в конференції єпархіяльного духовенства, а вечором того ж дня влаштовано на його честь зустріч з громадянством в залі церкви св. Покрови, господарем якої був о. М. Стефанів. Під час бенкету Високопреосвященого гостя вітали голова Торонтонського відділу КУК д-р О. Бойко, голова Г.У. БУК мгр. М. Поронюк, представник міської Ради — радний В. Бойчук та Владика Кир Ізидор. У програмі вечора була також коротка мистецька частина. На прохання господаря вечора та всіх приявних Владика, який славиться чудовим і могутнім голосом, відспівав „Плотію", „Рушничок" і „Владико, Боже". Останню пісню присвятив Владиці Кир Ізидорові, який відзначав свої іменини і 22-річчя єпископських свячень та створення Торонтонської Єпархії. Довготривалі оплески приявних були нагородою для дорогого гостя.

Преосвященний говорив про українських поселенців у Югославії, де є 38 українських католицьких парафій, 50 священиків, 100 сестер, коло 50 семінаристів, які навчаються в Римі. Крім нього є ще два українські єпископи: д-р Й. Сегеді з Керестура і д-р Йоаким Гербурт для македонців східнього обряду. У селах Крижовецької Єпархії українці творять 75 до 83 відсотки населення. Завдяки своїй рідній Церкві українці в Югославії зберегли свою мову і культуру, почуваються неподільною частиною українського народу. Перша еміграція прибула до Югославії здебільша з Лемківщини понад 250 років тому. Достойний Гість розказав про шкоди землетрусу, відмітив велику допомогу братів з Америки й Канади, та інших країн, де живуть наші люди. „Лихо змінило почуття єдности". Наші люди побачили, що вони не самі, вони відчули, що поряд із „державами", які допомагають жертвам землетрусу, є також „українці з-за океану". Це дуже піднесло наш український престиж. Кількома наворотами Достойний Гість згадував акцію, якою провадив ЗУДАК та згадуючи відвідини Головного Предсідника УНС Й. Лисогора, який виявився „добрим опікуном і великим українським дипломатом". Він багато допоміг у наладнанні різних справ з американськими і югославськими чинниками. Допомога потрібна далі. Кожний сотик, який одержується, є точно і докладно записаний і розділений тим, які найбільше допомоги потребують. Відбудова знищених церков, каплиць, парохіяльних домів — конечна. Згадав Владика про пляни побудови американськими українцями школи і медичного пункту та щиро дякував всім.

В наших загально національних і церковних справах Дорогий Гість дав докладне і вичерпне виснення в справі Патріярхату УКЦеркви, кажучи, що українські Єпископи з Югославії перші голосували за конституцію помісної УКЦеркви і за створення Патріярхату. У цій справі вони підписали листа до Папи, і на цьому становищі вони стоять і будуть стояти. Я мав окрему нагоду поставити кілька питань Дорогому Гостеві, від „Свободи" другого дня, коли загостив він до гостинного дому д-ра П. Глібовича. Там у вужчому колі Високопреосвященний Владика висловив свої думки перед членами Головної Управи БУКК. У розмові на загальні церковні справи Дорогий Гість ще раз підтвердив становище Єпископів з Югославії відносно Патріярхату Укр. Кат. Церкви, підкреслив потребу і важливість Архиєпископських Синодів нашої Церкви, підкреслив брак молодих священиків. Бо дарма будувати величаві церкви, якщо не будемо мати достатнього числа священиків. Він обіцяв, що деякі молоді священики зможуть приїхати до Канади на священичу працю. Болить його і літургійна неодностайність. Ві є за впровадження до Богослужб української літературної мови та обстоює повну співпрацю в цій ділянці з нашими братами православними. Переклади мусять бути добрі та ясні. Мова повинна бути чиста літературна. „Ми, в Югославії, сказав гість, не хочемо нашого діялекту у Богослуженнях, хоч проповіді часто треба говорити місцевим діялектом. Якщо кожна Єпархія матиме свої „порядки", то вийде загальний хаос. Наша єдність і незмінна постава, вирозуміння й толеранція — забезпечуть нам велику і світлу будучність", — так закінчив свої братерські слова один з визначніших наших Духовних Провідників, що в обставинах нелегких, гідно і достойно виконує уряд Пастиря не тільки над своєю рідною паствою, але є і Примасом Католицької Церкви Югославії. У додатковій виміні думок та згадку про УНС і його орган „Свободу", Достойний Гість кілька разів згадував про великий вклад праці УНС і зокрема його Головного Предсідника п. Лисогора. Просив поздоровити його і всіх знайомих, а про „Свободу" сказав дослівно: „Вона приходить до мене. Читаю її від дошки до дошки. На мою думку — це одинокий найкращий наш український щоденник. Здоровіть її головного редактора п. Драгана і всіх співробітників, а всім читачам „Свободи" передавайте мій щирий братерський привіт!". Це була мила і незабутня зустріч з Дорогим Гостем, який приніс привіт від тої частини українського народу, що вже два і півстоліття живе і діє в особливих обставинах, не перервавши ні зв'язку ні любови до своєї Матері України. Можемо бути спокійні і за дальшу її долю, коли та українська вітка має таких духових і національних провідників, яким є Їхній Пастир Кир Гавриїл. Багато сил і здоров'я, бажаємо Вам, Владико! На многії і благії Літа!

В. Дідюк

Старші громадяни в Ню Йорку можуть мати квартирні знижки

Ню Йорк. — У Ню Йорку в багатьох винайнятих помешканнях піднесено оплату, так зв. додаткову арендну оплату. Однак, Міське Управління повідомило, що люди після 65 р. життя можуть мати значні знижки: не платити додаткової арендної плати, якщо вони старші від 65 рр., винаймають помешкання в будинках, що перебувають під контролею міста, і коли вони не користуються жадними громадськими допомогами, чи федеральною платнею. Така особа старшого віку не повинна на рік заробляти вище 4 500 дол., після відрахування податків, і може бути звільнена від підвищень в оплаті за квартиру, якщо мешканева оплат перевищує одну третину всього заробітку. Ці привілеї стосуються жителів Ню Йорку, квартирна оплата яких була підвищена з 1-го серпня 1970 р. Зацікавлені можуть телефонувати до „Рент Контроля Офіс"-у: 566-5054, або ж поїхати туди на адресу: 280 Бродвей, кімната ч. 100. Будинок знаходиться на розі Чембер вул., недалеко від Сіті Голл-у.

Українське православне весілля у Філядельфії

Оксана і Віктор Ідельсони

9-го серпня панство Ніна та Матвій Суржки у Філядельфії віддали заміж свою доню Оксану. Матвій Суржко — це поручник Армії УНР та лицар Ордену Залізного Хреста. Оксана — це студентка коледжу. Вона свідома українка, яка гордиться цим, пишучи:

„Я щаслива, що добре знаю мову мого великого українського народу, його культуру, географію та дізналися про великі духовні та матеріяльні його багатства. Я горда з цього, що належу до великої сім'ї українського геройського й талановитого народу".

В Українській Православній Катедрі св. Володимира у Філядельфії відбулося вінчання Оксани Суржко з українцем Віктором Ідельсоном, який учиться у коледжі на інженерському відділі. Вінчав молодих парох Катедри о. митрат Степан Біляк. Співав катедральний хор під диригентурою Петра Куриленка. У черзі за молодими стояли дружки та дружби, а далі свахи і свати. Обряд вінчання відбувся в традиційному українському звичаю.

По обіді в залі на п'ятій вулиці відбулося весільне прийняття. Грала музика Віктора Литвиненка. Тостмайстром був ред. В. Білаїв. При вході по українському звичаю батьки благословили молодих хлібом та сіллю. Після цього батько та мати молодої Оксани увійшли на залю. Разом з ними йшли опікуни молодого Софія та Станіслав Фетичі. За ними йшли свахи. За свахами йшли дружки та дружби: сестра молодої Ніна і Михайло Матусь, Христина Маригович та Ігор Комаровський, Ліда Бережна і Джордж Мельник, Павлина Зазіленська й Піт Престой, Лінда Мекнані й Нік Шишкевич, Тереса та Віктор Шаповал. Після них йшли молоді Оксана та Віктор Ідельсон із традиційними українськими іконами в руках.

Перед весільним бенкетом помолився о. митрат Степан Білак, парох Православної Катедри. Слово до молодих сказав батько Оксани, пор. Матвій Суржко, бажаючи молодим здоров'я, любови та всякого добра. Тішився, що виховав свою доню в патріотичному дусі, в пошані до ідеї відновлення УНР. Склав побажання голова місцевого Відділу ОбВУА проф. М. Алексевич.

Третє слово сказав о. протоєрей Віталій Коваленко, парох Української Православної Церкви у Вунсакеті, який вінчав першу доню панства Суржків. Отець Віталій Коваленко говорив про батька молодої поручника Армії УНР Матвія Суржка і про батька молодого Ідельсона, який народився у Києві, але еміграційні обставини примусили його змінити правдиве ім'я а прізвище на Ідельсона. Отець Коваленко підкреслив, що вірність і любов в родині, це основа родинного життя і сила українського народу. Після привітів і вечері продовжувалась українська традиційна весільна програма з молодими та дружбами, вгощання весільним тортом, танці для всіх та співом українських пісень до пізньої ночі.

Поміж гістьми були й відомі громадські діячі у місті Філядельфії: голова місцевого Товариства Прихильників УНР інж. П. Лимаренко, голова місцевого Відділу ОДВУ інж. І. Харамбура, голова місцевого Відділу ОбВУА проф. М. Алексевич, голова місцевого „Карпатського Союзу" ред. М. Вайда, поет В. Білаїв, інж. Г. Гордієнко, Микола Ящук, інж. І. Бережний, д-р Данальд Чу і багато інших, зокрема мирян українських православних церков у Філядельфії.

Молитвою почато й молитвою закінчено це гарне традиційне українське весілля, молодій парі проспівано „Многі і благі літа". Батько молодої пор. М. Суржко, який крім прикладного українського ветерана — українця - патріота є теж прикладним православним українцем, який подарував для церкви у Бавнд Бруку Святу Євангелію на престол, а з нагоди вінчання своєї доні Оксани склав пожертву в сумі 200 долярів на запроєктований Хрест - Пам'ятник борцям за волю й державність України на цвинтарі св. Ап. Андрія в Савт Бавнд Бруку.

МВК

Важливий почин Конференції Централі Українських Молодечих Організацій в ЗСА

Ню Йорк. — Сумівський журнал „Крилаті" з вересня ц. р з рамени Центральної Управи СУМ помістив замітку під наг. „Кличемо всю молодь", в якій запрошує читачів писати свої думки відносно пропозиції Конференції Централі Українських Молодечих Організацій в ЗСА. в Редакційній замітці сказано: „Централя склала прекрасний плян, щоб влаштовувати спільно імпрези загальнокального чи краєвого засягу в яких брала б участь якнайбільша кількість української молоді, без уваги на те, до якої молодечої організації вона належить: СУМ-у, Пласту, Ліги Української Православної Молоді і т. д. Плян дуже корисний". Згадана Конференція плянує влаштовувати спільні імпрези української молоді, з виступами різних мистецьких гуртків, у тому й театральних, хорів, оркестр та ін., конкурси, спортові змагання, фестивалі молоді, а що три роки мав би відбуватись. Здвиг всієї української молоді з цілого терену Америки.

Вечір-симпозіюм в пошану основоположника кіномистецтва

В рамках поширених сходин 64-го Відділу СУА в Ню Йорку, що відбулися дня 19-го вересня ц. р. Культурно-освітній реферат цього Відділу влаштував вечір-симпозіюм, присвячений Олександрові Довженкові.

Вечір відкрила голова Відділу пані М.Савчак і після привітання присутніх передала його ведення п-ні О.Щур, що координувала доповіді трьох прелеґенток пань--С.Луцької (Довженко--кіномистець), Л.Волинець(Довженко-- письменник) і Л.Крамарчук (Довженко--людина, мислитель та його становище до соціяльних, національних і політичних питань).

Сильветку Довженка, як кіномистця п-ні С.Луцька кинула на канву його калейдоскопійної біографії. Він пройшов різноманітний життєвий шлях--від дитини в убогій селянській сім'ї, почерез учительсько-педагогічну працю, урядничу карієру в машині большевицької бюрократії, дипломатичну службу, журналістичну діяльність--аж до літературно-художньої творчости, що завела його на вершини рідної й світової кінематографії, як автора фільмових сценаріїв, кінорежисера, виховника нових кадрів кіномистецтва, а передусім, як шукача й творця нових мистецьких шляхів та вислову мистецьких задумів за допомогою кінематографічних засобів. Твір, що виніс його на ці вершини, це-„Земля", фільм, у якому автор показує непроминальність життя й природи.

З нагоди світової виставки в Брюселі знавці й історики кіномистецтва, вибрані міжнароднім бюром дослідів кінематографії, опублікували дванадцять найкращих кінокартин усіх часів. Одною з них була „Земля" Довженка, яка мала великий вплив на світове кіномистецтво, зокрема у Франції, Англії й Японії.

„Любов до чистого мистецтва, намагання свобідно висловити мистецьку правду позбавили Довженка партійного квитка,повели на вигнання,наразили на гнів Сталіна з забороною повернутися на Україну й друкувати твори. Причиною цих переслідувань була кінокартина „Звенигора",яка ніколи не появилася в первісному задумі й хоч здобула признання мистецьких кіл, то була засуджена партією,сценарій до фільму„Тарас Бульба"що ніколи не діждався реалізації й „Україна в Огні". У цих творах автор після вибуття з партії, і після скинення полуди „загірньої комуни" став на шлях національного й соціяльного визволення. Зате твори писані й фільмовані на наказ „Щорс"-„Арсенал") не мають вже ні глибини, ні динаміки, притаманної Довженкові, а є большевицькою макулятурою.

Сучасник і приятель Довженка Ю.Смолич в „Розповіді про неспокій" назвав його титаном праці й подвижником нових ідей, які втілював при допомозі художного слова й фільму. Довженко й кіномистецтво були органічно пов'язані зі собою й годі було б уявити собі одне без одного.

Довженка-- мистця художнього слова схарактезувала п-ні Л. Волинець, як письменника, що відродив українську прозу після чистки 30--их років своєю повістю--автобіографією „Зачарована Десна". Повість перекладена чужими мовами. Свої думки ілюструвала прелегентка читанням уривків з „Зачарованої Десни", що стала колискою Довженкової мистецкої карієри.

Характеристику Довженка, людини-мислителя, його становище до соціяльних, національних, політичних і вселюдських питань, його візію майбутнього світу, його віру в нове життя на підставі аналізи матеріялів до сценарія „Пісня про море" дала п-і Крамарчук.

Думки прелеґента доповнила п-ні Х. Навроцька, підкреслюючи українськість Довженка, його безмежну любов до України та звертаючи увагу на обдарованість мистця, як карикатуриста, п-ні М. Савчак, вказуючи на конфлікт мистця з Сталіном і гнів диктатора за сценарій „Україна в огні," та проф. Ю. Лавріненко. Він висловив признання 64-му Відділові СУА за вшанування Довженка окремим вечором, бо мистець багато місця присвятив українській жінці, яку звеличує в своїх творах. Друга характеристична риса творів Довженка, це культ добра й любов та віра в людину. Третя риса--це національний характер його творів, добро українського народу, що в сценарії „Україна в огні" доходить до націоналізму й до визову Сталінові, що хоч він був би і Богом і твердив, що України немає, то Довженко не повірив би йому. Четверта риса-- це релігійність Довженка, що хоч і був вихований без Бога, проте навернувся до Нього й вірив, що в майбутньому людство мусить привернутися до свого Творця.

Довженко здобув чільне місце в українській і світовій кінематографії, його сценарії перекладені чужими мовами, японці захоплені ним і створили окрему школу, що вивчає його. Так само французи й англійці. Заповіт Довженка поховати його серце на Україні виконали 60-тидесятники, публікуючи його твори.

У заключному слові координатор вечора п-ні О.Щур зацитувала слова англійського кіномистця Робінзона, що під час симпозіюм в Києві у 1969-му році з нагоди 75-ліття Довженка ствердив, що Довженко, як мистець належить не лише українському народові, але й цілому світові.

І таким він залишиться.

М. Б.

„Побожна" В. Стефаника в Літньому Театрі Розваги в Лігайтоні

Літній Театр Розваги зискав багато на престижі, виставляючи Стефаникову „Побожну" в 11-го липня.

Стефаник передовий наш письменник, був скромною людиною. Ця його шляхетна черта характеру вбилась у пам'ять авторові цих рядків таким фрагментом: на прапрем'єрі його „Землі" в Коломиї, В. Стефаник, викликаний на сцену численно зібраною публікою, зворушено дякував поставникові „Землі" - реж. В. Блавацькому. „Ви мене, говорив письменник, виводите в люди". На це відповів йому режисер, не ми а ваша „Земля" виводить наш театр на ширші обрії театрального мистецтва.

„Побожну" грала арт. Людмила Сердюкова, ця сама акторка,що грала її на прапрем'єрі. Це тепер буде майже третина сторіччя тому, напередодні з'єднання двох передових театрів - Театру ім.І. Тобілевича на чолі з Миколою Бенцалем і Молодого Театру „Заграва" під мист. кер. Володимира Блавацького.

З того часу по сьогодні багатьох немає поміж нами — мист. керівників, авторів і автора „Землі". Та його „Земля" залишилась, це невмирущий твір, завжди свіжий, що завжди насуває багато роздумів про наш нарід.

Арт. Людмила Сердюкова має вже давно поставлену ролю в змислі створеного нею типа. Усе в неї позначене віртуозністю, на що вказували дуже добре нею схоплені звички простолюддя, які були прецизно передані поміркованим жестом, обмеженою мімікою, рухом, яким підкреслювала характер персонажа ,не згадуючи використання потрібних інтонаційних засобів, яких вимагала роля.

По моєму „Побожна" — найкраща роля Л. Сердюкової.

Цією ролею пані Людмила зробила нам справжній подарунок якраз у свій ювілей. Актори й діячі театр. мистецтва, думаю при співучасті УККА не пропустять нагоди, щоб в міру своїх спроможностей (після літніх ферій) відзначити 70-літній ювілей з дня народження заслуженої акторки.

Великим сценічним вмінням пописувався арт. Волод. Шашаровський партнер арт. Л. Сердюкової у „Побожній", який і був поставником цієї знаменитої новелі.

Згад. сценічну картину попередило слово арт. В. Карпяка, адм. кер. театру, і весела злободенна розповідь арт. В. Шашаровського. На закінчення виступив бандурист Роман Левицький з трьома настроєвими і двома жартівливими піснями. Відома пісня „Два коліри" зірвала найбільшу бурю оплесків.

„Побожну" та вміло до неї додану програму, слід вважати мистецьким ростом Літнього Театру Розваги в Лігайтоні.

Яр. К — ий

Іспит зрілости на Курсах Українознавства СУМ в Гамілтоні

Ще додаткових п'ять років важкої систематичної праці учителів Курсів Українознавства при О. СУМ в Гамілтоні, Канада, увінчалися повним успіхом. Нових 13 молодих юнаків і юначок здали іспит зрілости (матуру). Хоч іспити зрілости відбувалися попередньо, то Ґрадуаційний Бенкет „Червоні Маки" відбувся вперше. Добра його підготова і успішне проведення стали подією у житті не тільки О. СУМ, а й усієї Гамільтонської української громади, у якій ці Курси є одинокими. Цьогорічні випускники курсів були добре підготовані, про що говорять самі оцінки: добре, дуже добре і відмінно. Учителі під проводом директора курсів п-і К. Онуфрик, Всеч. о. Т. Міненко (опікун кляси), о. С. Кузьма і п. Б. Баран доклали всіх старань, щоб все було якнайкраще. Іспитова комісія, яку очолював проф. З. Саган, у складі: проф. Є. Рослицького, директора курсів п-і К. Онуфрик, о. Міненка і о. Кузьми, п. Б. Барана при асисті голови Батьківського Комітету п. Я. Сачика, проіспитувала 23-го травня ц. р. таких абсольвентів: Боднарчук Мирон, Голядик Марійка, Ґойда Ірина, Ґойда Мирон, Довгань Степанія, Кручко Орися, Купич Богдан, Лазар Тереса, Лесів Леся, Михайлишин Ірина, Огородник Лариса, Піх Ірина (Брендфорд) і Піх Тарас (Брендфорд). Письмові іспити відбулися вчасніше, На закінчення іспитів і шкільного року, відбувся у суботу 13 червня ц. р. Ґрадуаційний Бенкет і забава „Червоні Маки". У повній співпраці Управи Курсів, Батьківського Комітету та з допомогою батьків все було підготоване, щоб належно відзначити цю важливу подію у житті молодих ґрадуантів, яких батьки та багато гостей щиро, з ентузіязмом вітали у їхньому парадному марші.

Програму цього гарного вечора розпочав молитвою о. Гарасимчук, а дальше промовляв проф. Рослицький, було роздано свідоцтва і до присутніх промовили директор курсів п-і К. Онуфрик, Всеч. о. Т. Міненко, голова ОЖ. ЛВУ п-і Купич. На кінець відчитано письмо-привіт з признанням і побажанням дальших успіхів від проф. З. Сагана. Батькам і учителям за їхню працю і труд гарною українською мовою подякувала найкраща з учениць, Лариса Огородник, не тільки за передане знання, але і любов до всього, що рідне, українське. Молодь переконана, що через Рідну Школу і Курси Українознавства вона одержала свідоцтва зрілости не для похвал, а, нате, щоб уміло й переконано своє знання, а опісля і досвід передати у праці для своєї української громади. Учителі і батьки раділи, що вони зробили, що тільки зробити могли, щоб молоде покоління відповідно підготовити до громадської праці на славу Бога і добро Українського Народу.

Під милі звуки вальса розпочались по закінченні бенкету танці, які були гарним і милим відпруженням та насолодою по добре виконанім завданні. Перша цього роду імпреза в Гамілтоні залишила не тільки добре і корисне враження, але ще раз яскраво підтвердила, що спільними силами: батьків, нашої церкви, рідної школи і молодечих організацій мусимо змагатись за належне релігійне і національне виховання нашої молоді. Це добре знали і розуміли організатори Рідної Школи і курсів Українознавства. Шкода однак, що не зміг радіти очима своєї довголітньої праці кол. ентузіяст-виховник, довголітній учитель і голова Осередку СУМ сл. п. В. Онуфрик, який передчасно відійшов у вічність. Його працю продовжувала його дружина з повним переконанням, що українська молодь і наша спільнота цього потребують.

За таку працю належиться їй і всім учителям наше батьківське і громадське признання і подяка. Багато праці вложено також Батьківським Комітетом та багатьма людьми доброї волі, яким відповідне виховання нашої молоді лежить на серці. Щира подяка також Іспитовій Комісії, яка під проводом визначного суспільно-громадського діяча і науковця проф. З. Сагана в товаристві проф. Є. Рослицького, перевела іспити. Хай для всіх найкращою подякою буде свідомість добре виконаного завдання. Молодим абсольвентам - ґрадуантам бажаємо дальших успіхів у їхній життєвій кар'єрі з надією, що одержане знання вони використають для суспільно-громадської праці серед української громади.

Батько — ин

Організаційні збори Окружного Комітету УНС в Дітройті

Від ряду років на початку осінньо-зимового сезону відбуваються по окремих округах організаційні збори УНС. Дотеперішній досвід виказує доцільність таких зборів, бо вони корисні для округи, а зокрема для УНС і збільшують активність секретарів та організаторів нових членів.

Зміст цьогорічних зборів в Дітройті визначався особливим характером. Наради відкрив голова Окружного Комітету УНС Іван Ващук вітаючи при тому головного предсідника УНС Йосипа Лисогора, головного радного Євгена Репету та 35 учасників, членів управ відділів УНС.

Інформаційне звідомлення про організування нових членів на терені округи зложив Євген Репета, обласний організатор. За його відчисленням в окрузі приєднано від початку року 278 нових членів. Порівнюючи з іншими роками цей здобуток належить уважати повним успіхом. Тим Округа Дітройт знайшлась на третьому місці серед інших великих округ. Маючи на увазі повних два місяці до кінця року, Округа Дітройт задержиться на тому рівні, навіть з виглядами на краще. На початок листопада заплянowано курс-семінар, який ще більше пожвавить організаційну працю.

Запрошений до слова головний предсідник Йосип Лисогір поділився з присутніми своїми враженнями, які виніс з посвячення храму св. Покрови Української Православної Церкви. Будову нового храму він уважає за осяг цілої української спільноти в ЗСА, а Православній Громаді в Дітройті висловив щире признання за довершення цього благородного діла. Також висловив надію, що новостворений при цій парохії Відділ УНСоюзу буде розвиватися, бо в нього здорове підложжя. (Відділ зорганізував п. В. Дідик, про що була мова в інших числах „Свободи"). Нав'язуючи до звідомлення п. Репети висловив вдоволення з дотеперішнього осягу. Висловив признання секретарям тих Відділів, що мали в цьому році великий відплив у членстві, себто виплачені грамоти. Вони зуміли зорганізувати стільки нових членів, що покрили втрати навіть з надвишкою. Вірить, що коли Округа в останніх двох місяцях цього року працює солідно — займе передове місце в УНС. Передумовою успіху в організуванні нових членів є доказати кандидатам у члени, що в УНСоюзу забезпечення є дешевше від інших асекураційних компаній.

Д-р А. Слюсарчук, секретар 174-го Відділу УНС на вступі свого реферату сказав, що буде говорити на тему: „Праця секретаря відділу на тлі клича — „Лицем до молоді'". В дійсності зміст його реферату був — краще винагороджування секретарів та організаторів збоку УНСоюзу.

В дискусії, що розвинулася після звідомлень і доповідей обговорено справи, що були порушені прелегентами, а також інші найбільш актуальні. Слово забирали: В. Дідик, інж. Котик, мгр. М. Дужий, М. Кончак, М. Ярема, Д. Кошильовський, Д. Корбяк, В. Терлецький, С. Леськів, д-р А. Слюсарчук й інші.

У кінцевій точці нарад голова І. Ващук предложив конкретний плян, за яким мала б вестися широка організаційна кампанія. Передовсім належить наладнати постійну пропаґанду ідей УНСоюзу та користі із забезпечення. Пропагандивні матеріяли, що їх видає Головна Екзекутива УНС не все відповідають місцевим вимогам. Тому її треба розробляти на місці й систематично проводити. На це, очевидно, потрібно фінансових засобів. Згідно з його пляном на потрібні фінанси повинні складатися: 20 відсотків з імпрез, що їх влаштовує Окружний Комітет УНСоюзу, 10 центів річно від кожного члена в Окрузі, що повинні складати всі Відділи та 1 дол. від кожної тисячі нових поліс, що мала б виплачувати Головна Екзекутива УНС. Також при Окружному Комітеті УНС належить створити референтури молоді й жіноцтва.

Наради затяглися в пізній вечір. Це передбачували містоголова Я. Базюк і касир Д. Кошильовський. Вони зорганізували вечерю, що її приготовили пані: Маруся Базюк, Анна Березюк і Марійка Ковалишин.

Цілість нарад належить уважати за вповні успішну. Маємо всякі підстави сподіватися, що Округа Дітройту до кінця року збільшиться ще на повну сотню нових членів.

В. П.

Ірена Феденишин і її малярські праці

Відзначена першою нагородою акварeля „Місячна ніч" Ірена Феденишин

Нераз вже згадувалося на сторінках „Свободи" про малярку-мистця Ірену Феденишин, яка, хоч почавши пізно, робила подивугідний поступ в удосконалюванні свого малюнку.

Останні її акварелі чудові своїм спокоєм і лагідністю красок. Вони діють на глядача погідно-мрійливо, контрастують до її олії — повних розмаху та яркиx кольорів.

Ірена Феденишин бере часто участь в різних малярських виставках на нашому терені.

В червні цього року пані Ірена брала участь в кількох виставках. На виставці „Куток мистецького збирача" одержала вона першу нагороду за акварeлю „Місячна ніч", яка включала і грошеву компенсату, як окреме вирізнення. Виставка відбулася в Мейплвуді дня 13 червня під патронатом „Мистецької Ґалерії Савт Орендж і Мейплвуд". Того самого місяця Ірена Феденишин виставляла свої образи на Мистецькій Виставці в Іст Орендж, Орендж Саміт, Моріставн, де одержала другу нагороду за акварeлю „Буря" а третю за пастель — акт „Мімі".

Через липень і серпень образи Ірени Феденишин були виставлені в гостинниці „Славута" і віллі „Одеса" у Вайлдвуді підчас вакаційного часу, де вони дістали признання глядачів. Про це свідчить закуп великого їхнього числа укаїнцями і чужинцями з різних сторін Америки і Канади. Дня 11 жовтня ц. р. пані Ірена знову одержала відзначення за акварeлю „ зимовий день" на виставці в Ірвінґтоні.

Виставка про успіхи Ірени Феденишин на льокальних виставках була поміщена у періодику „Арт Ґалеря Савт Орендж енд Мейплвуд з червня 1970 і в місцевих часописах. Ми всі радісмо її осягами і бажаємо успіху і на майбутнє.

Н. Н.

Виставка образів Б. Божемського у Кліфтоні

Кліфтон, Н. Дж. — В неділю 18 жовтня ц. р. мистець Богдан Божемський улаштував виставку своїх малярських праць у залі новозбудованої гарної церкви св. Вознесення в Кліфтоні, Н. Дж. Виставка тішилась надзвичайним успіхом, бо її відвідало поверх 600 людей. Чимало образів продано, що є рідкістю, бо малярство — гіркий шлях, по якому ступають ентузіясти - фанатики. Між захопленими глядачами були й оо. просвітери — Артем Селепина з Ірвінґтону з паніматкою, та парох нашої церкви св. Вознесіння, о. Т. Форостій рівнож із паніматкою. Треба сказати, що виставку відвідали не тільки парафіяни, але й чужинці з околиці. Мимоходом кажучи, автор цих рядків ледве пізнав маестра Божемського після 16-ти років небачення. Коби наш Кліфтон став щасливим переломовим етапом на дальшому мистецькому шляху Богдана Божемського.

Крім виставки малярських образів Божемського, наш гуцул Іван Лелет улаштував свою виставку гуцульських виробів. Треба сказати, що Іван Лелет має одну з най багатших збірок речей з Гуцульщини, що сягає в сотні. В короткій нотатці не можна списати всього того його багатства з Гуцульщини. Різні одяги від голови до стіп, килими й чудові інкрустовані вироби, сам Іван Лелет подхожав в гуцульському строї і Вам здавалося, що ви попали до Космача чи якоїсь іншої місцевости на Гуцульщині. Придбав і дуже гарну, виконану в Англії, карту Гуцульщини. Вона справді виконана чудово, і було б добре, щоб автор подбав за таку карту цілої Галичини. Власник такої багатої збірки задумував розділити цю колекцію по музеях. Експонати не були на продаж. Він зберігає їх для музеїв. Треба направду подивляти, як можна було одній людині придбати таке багатство, а тепер його патріотизм диктує йому зберегти це для майбутніх поколінь.

(пяк)

З культурного життя українців в Ровд Айленді

3-го травня о год. 3-ій пополідні в парохіяльнім домі Української Католицької Церкви св. Михаїла у Вунсакет відбувся показ сучасної жіночої моди. Ми ще бачили, як сучасна модна сукня при декількох додатках українських декоративних елементів, як вишивка, ґафт, мініятюрні коралики ітп., прибирала на естетичній вартості. Вона ставала мистецьким твором, милим для нашого окруження. У всіх життєвих умовинах хочемо бачити жінку в естетичній гармонії з життєвим побутом, який так часто міняється, від пір року починаючи на товариському і професійному житті кінчаючи.

Мабуть таки так думала п. Мотря Головінська, коли вона рішалась посвятити безінтересовно стільки тижнів часу на підготовку імпрези. Треба підкреслити, що виконання суконь і відповідно дібрані та розміщені українські декоративні елементи були ділом місцевих пань, з одним вийнятком: сукні п. Клюфас і її дочки - школярки Ліди були ділом п. Клюфас, але вся вишивка і декорація, оперта на народніх мотивах, були ділом рук її батька, п. дир. Флиса, який свої емеритальні роки взимі переводить з голкою, ниткою і полотном в руках.

Показ - демонстрація тривав коло двох годин. П. Головінська до кождого моделю сукні подавала фахові пояснення, які були викладом, ілюстрованим демонстраціями. Не трудно собі уявити кількість продемонстрованого матеріялу, коли пані мусіли зміняти одяг по кілька разів. Вік, модельок, що взяли на себе обов'язок демонструвати, був різний. згадаю, для орієнтації, що наймолодшим був у вишиваній сорочці в недільному одязі понадтрирічний внучок п. д-ра Юзв'яка. Майже кожда група віку, яка вимагає деяких окремішностей у фасоні, красці і роді матеріялу та вишивково - декоративних деталях, була репрезентована з грацією відповідними модельками. Публіка, серед якої бачили ми чужинок, наших прительок, не скривала свого подиву, підкреслюючи, як, часом видавалось би, дрібний естетично - декоративний деталь, підносить ужитково-мистецькі вартості одягу.

Музичне тло, ввесь час показу, викона „піяно", на концертовому акордеоні Алек Худолій, який, хоч 13-літній, має за собою понад шість років музичного школення й досвіду. В половині показу виступила наймолодша танцювальна група, яку навчала п. Т. Децик. Група, в національних одягах, гарно запрезентувалась своїм виглядом, і виконанням танків. Слід відмітити труд п. Ірени Ганушевської, яка взяла на себе обов'язки координації людських і матеріяльних та „ідейних" елементів імпрези, в якій п. Мотря Головінська могла зарепрезентувати свій талант для духовної користи глядачів і слухачів. Імпреза мала матеріяльну ціль: зібрати гроші на покриття коштів відновлення підцерковної галі, щоб зустрічі парохіян з різних святочних і товариських нагод могли відбуватись в милих умовинах. В тій справі є повна співпраця нашого о. пароха.

Слід відмітити безінтересовну готовість п. Таїсси Кузьми включитись до співпраці в кожду конструктивну ціль, коли заходить потреба. Каву і солодке приготовили безінтересовно пані, які самі, або їхні діти, брали участь в імпрезі. Ось пані, учениці й діти, які моделювали і, не жаліючи труду, по кілька разів зміняли сукні; без них не було б успіху імпрези. Ось вони: Г. Віла, Даша Писарів, Ірена Клюфас, М. Сорока, І. Довгань, І. Писарів-Романеті, Таїса Кузьма, Оля Кунь, Марта Кизик, Таїсса Децик, Галя Біла - молодша, Ліда Децик, Оленка Ганушевська, Лідуся Клюфас, Шарон Пригода; наймолодші: Лідуся Кузьма, Орися Ганушевська, Соня Коропей, Оля Кручковська, Ліда Децик, Орест Кузьма, Каріна, Ельґардо.

Кружок „Рідна школа" при Українській Католицькій Парохії у Вунсакет поставив собі ціллю об'єднати дітей українського походження в різних місцевостях невеликого стейту, для навчання релігії в нашому обряді та для вивчення нашої азбуки і письма, основ нашої культури і нашого історичного минулого. Наші діти тут є з різних шкіл і різного віку та на різному рівені знання української мови.

В рамах такого підходу кілька пань випрацювали відповідну програму, а її виконання поділили поміж собою, щоб краще розвивався взаїмний контакт і розуміння поміж старшими парохіянами, молодшими й наймолодшим, час-до-часу пані влаштовують при різних нагодах сценічні виступи дітей. Щоб впровадити свіжі моменти в гуртове життя парохіяльної спільноти, „Кружкові" вдалося запросити на гостинний виступ відомий танцювальний ансамбль „Веселка" з Ню Гейвену, Конн., під дирекцією п. Василя Гіни.

У програмі імпрези виконано танки: 1. Женці — подільський танець-імпровізація у виконанні цілої групи, 2. Гуцульський танець, 3. „Веселка" — козацький танець, 4. Катерина, 5. Аркан, 6. Веснянка, у виконанні цілого ансамблю залишила на довго незабутнє враження. Слід відмітити, що в ансамблі беруть участь чотири ґенерації українців.

Після закінчення офіційної частини п. Василь Гіна не пожалів часу і труду, щоб приглянутись практиці місцевої танкової групи і подати ряд цінних і фахових порад. Це причинилося до інтенсивнішої праці над вже вивченими танками, і заохотило до вивчення ще інших творів нашої народньої хореографії. Пан Гіна постійно дбає про свій доріст, щоб після одних поколінь ступали другі, втримуючи тяглість нашої культурної праці.

Вол. Д - к

Українці Монтреалю у поході за патріярхат

В дні 4 жовтня, в першу річницю Архиєрейського Синоду владик УКЦеркви в Римі, вірні члени семи українських католицьких церков великого Монтреалю відбули День Помісної Укр. Кат. Церкви молитовним походом і Архиєрейським Богослуженням в ораторії св. Йосифа, приміщеній в половині гори при „Маунт Роял". Хрести, хоругви, національні прапори, організована молодь, ветеранські організації, організоване жіноцтво, членство багатьох організацій і церковних громад, помимо накрапування дощу, пройшли організовано знизу майже до верху гори, до найвищого приміщення Ораторії, і заповнили понад трисячну церкву. Владики Ісидор Борецький і Ніль Саварин при співдії десяти священиків, між ними о. д-ра Ґнеська, ЧВВ, з Оттави і о. Лева Чайки з далекого на півночі Валь Дору, відслужили Архиєрейську Службу Божу. От. прот. А. Цимбалістий сповняв обов'язки господаря. Гарну проповідь в дусі помісности й історичного значення ваги самоуправління в Східніх Церквах виголосив Владика Ісидор. От. д-р Гавліч поінформував гостей французькою мовою про нашу Церкву, обряд, духову спадщину і традиції та про теперішній організаційний стан нашої Церкви і змагання за патріярхальний устрій. От. д-р І. Мончак передав історичний перебіг в етапах розвитку УКЦеркви та сказав про життьову потребу самобутности. Д-р М. Кушпета з Торонта зачитав доповідь від Координаційного Комітету і Краєвої Ради за здійснення постанов Архиєрейського Синоду в Римі, а інж. Я. Чолій зачитав заяву в імені вірних до Папи Павла 6-го про затвердження тих постанов. Тепер збирають особисті підписи вірних під заявою, і перешлють їх Папі Павлові 6-му.

Після Богослуження в залі під Церквою Успіння Богоматері на Розмонті відбувся обід - зустріч представників організованого життя з Владиками і отцями. Прихід із збірки і зустрічі в сумі понад 2,000 дол. буде пересланий Верховному Архиєпископові, якому тоді ж вислано телеграму - привіт із запевненням наших молитов і моральної та матеріяльної помочі.

Попадинець Дмитро,
містоголова і орган. рефер. К- ту за Патріярхат

День Матері в Дербі, в Англії

Неділя 7-го червня, — гарний день. Парки і надбережжя річок повні людей, які вийшли щоби побути на лоні природи. Идемо дорогами Дербішір, щоб бути на святі Матері.

Спішимо і непевні, чи мешканці Дербі схотять жертвувати годинкою свойого часу, для свята. Ми їдемо, бо знаємо, що за цю справу піднялися сумівки з місцевого Осередку СУМ-у. На здивування всіх заля заповнилася, і то лише з 10-хвилинним запізненням почалось Свято Матері.

Шкільна молодь спільно відспівала пісню „О спомагай нас Діво, Маріє". Потім чергувалися малі деклятори. Вкінці всі піднесли присутнім матерям квіти та дитячі поцілунки. На авансцену вийшла Слава Гринюк і милим голосом розпочала доповідь — рецитації, короткими штрихами маляра - мистця малювала постать матері в уяві. Куртина розсувається, бачимо хатину, а перед хатою на ослоні сидить молода матір, яка годує, пестить та любується своїм синком - немовлятком. Образ дійсно гідний пензля великого майстра. Куртина закривається, а Слава Гринюк щирими словами малювала в нашій уяві образи наших матерей. І знову занавіса розсувається і видко матір вже з кількарічним синком. Вона йому розказує казочки, або читає із книжечки про славне наше минуле, повне героїзму і посвяти. І багатьом із нас стали перед очима картини з рідних земель, ми оцінили посвяту наших найдорожчих матерей. В третій з черги сценці показали нам вже старшу жінку - матір, до якої підходить молодий син і просить благословення на святе діло в бій йти. Важко матері, вона сама, чоловік згинув під час Визвольних Змагань, але вона свідома того, що навіть одинак немає права залишитись тоді, коли кличе добро справи — визволення Батьківщини. Спостерігаємо цілу акцію на сцені із запертим віддихом. Мати витягає шаблю із піхви.. За сценою чути боєву маршову пісню, немає часу на довге прощання, короткі щирі обійми і син вже в дорозі до щастя і волі.

Під гук далеких гармат занавіса закривається, а наратор — Слава Гринюк розказує, що в той час ділялось на нашій Батьківщині. Села і містечка включно з столицею золотоверхим Києвом кілька разів переходили в руки наїзників. Мати нетерпеливо чекає, серце її віщує, що вона побачить свойого сина. Чути пісню, із віддаленням спішить - підбігає її син. Голова забинтована, видно сліди крови з рани. Мати рада, що син живий повернувся до неї.

Сценка закінчується, а на сцену просили пані Федоришин, голову місцевого Гуртка ОУЖ, де їй передали букет квітів, який призначений для всіх тих матерей на рідних землях, що їхні сини і дочки або згинули в боротьбі за волю України, або по засланнях.

Свято закінчилося. На обличчях багатьох видно те, що кілька хвилин були там сльози зворушення. Бачимо також, що всі вдоволені успішною програмою, яка не була довгою, але за те так промовистою. Треба бути вдячними молодим сумівкам за виконання бездоганно програми. Славі Гринюк — за вдале керування програмою та рівнож вмілу рецитацію. Марійці Пастернак за виконання ролі Матері, Лідії Деременді за ролю сина. Не можна помнути і Павлуся Ониськового, який своїм поводженням на сцені викликав признання публіки.

Виконання програми відбулося при виключній обсаді та ініціятиві молодих дівчат - сумівок, що дає запоруку творчої праці й надалі.

Мирон Снігур

Зустріч батьків з молоддю

Дня 16-го жовтня 1970 р. відбулася у Нюарку Н. Дж. в авдиторії школи Св. Івана Хрестителя цікава зустріч старшого громадянства з молоддю. Молодий існуванням на терені нашої громади 86-ий відділ Союзу Українок з голово п-ю Любою Лапичак зорганізував панель на тему: „Українська молодь і проблема довкілля" — очима двох поколінь. Панелістами того вечора були представники двох генерацій — старші та молодь. Учасники панелю пані Ольга Кузьмович і проф. д-р Володимир Нагірний репрезентували табір старших, а д-р Юрій Савицький, студент Левко Чировський і студентка Ганна Дидик заступали фронт молодого покоління. Модератором був мгр. О. Олесницький.

Відома річ, що поміж двома нашими генераціями існують протилежності не тільки в думанню, але що найважніше в оцінці нашої серед тут дійсности, що нам серед неї приходиться жити, а також у поглядах відносно праці для збереження нашої ідентичности на майбутнє. Треба признати, що взаємна журба за майбутнє України та наше на цій землі існування, були спонукою, що на вечір цей прибуло до школи Св. Івана Хрестителя понад 150 старших і молоді.

У рефератах на повищі проблеми висловлені були два погляди, один опертий на емоціях, а другий на твердій реальній дійсности. За збереження і розвиток нашої своєнаціональної культури та ідентичности політичної д-р Савицький наголошував твердо та переконливо момент реального підходу! Його опоненти видвигали більше емоційні принципи. Душею панелю був проф. д-р В. Нагірний.

У дискусії, яка на жаль була закоротка, не виявлено належного зрозуміння головним панелістам. Ключевим на цьому вечорі було те, що при постійному та культурному контакті батьків зі своєю молоддю, напевно вдасться осягнути бажану ціль, а саме: наша молодь вивчатиме історію батьківщини їхніх батьків, то є України. Згодом оця наша молодь дорожитиме минулим України та віддаватиме свої сили та працю для допомоги поневоленій українській нації. Варто, щоб отой панель був об'єктивно зреферований на сторінках нашої преси для заохоти іншим організаціям такі панелі влаштовувати.

В. Качмар

ВИСТАВКА Р. ВАСИЛИШИНА - ГАРМАША

24 жовтня ц. р. була відкрита в ґалерії ЛМКлюбу в Ню Йорку виставка графіки, образів і скульптури Романа Василишина - Гармаша. Мистець, родом із Чорткова, ветеран Корейської війни, закінчив мистецькі студії в Темпел-університеті і працює в міському музеї у Філядельфії. Він належить до професорського збору української Мистецької студії у Філядельфії. Його виставка в Ню Йорку охоплює дереворити і дереворізи, чорні й кольорові, — лінорити, офорти, мідерити, рисунки й малюнки різною технікою, як і скульптури, разом 63 експонати. Виставка буде відкрита до 8 листопада включно.

Конґрес Манітобської Мозаїки рекомендує „етнічні університети"

Вінніпеґ (. Я.) — „Конґрес Манітобської Мозаїки", що відбувся в днях 12 - 17 жовтня ц. р. в Вінніпезі з участю представників українських Церков, громадських і культурно - наукових установ та широкого громадянства закінчився схваленням резолюцій, що заторкують справи допомоги різним етнічним групам у їхній праці над само-збереженням та збереженням їхніх мов і культур. Одною з цілей Конґресу було зайняти становище до звідомлень Королівської Комісії для справ двомовности й двокультурности Канади. В цій справі одноголосною резолюцією Конґрес не тільки прийняв усі 16 рекомендацій цієї Комісії з її четвертого тому, але доручив їхню імплементацію (здійснення) усім урядовим чинникам країни. Тому, що сам Конґрес відбувався під патронатом федерального й провінційного урядів, а теж і тому, що Комісія в своїх рекомендаціях заторкувала компетенції цих двох урядів, треба вважати цю резолюцію Конґресу Манітобської Мозаїки за важливий крок уперед у справі офіційного здійснювання поодиноких доручень Б - Б. Остання резолюція Конґресу торкалася загального затвердження рекомендацій поодиноких семінарів і осередків праці Конґресу з тим, що відповідні уряди мали б простудіювати й ці рекомендації, а опісля їх здійснювати. Для українського населення Манітоби важливі з цього погляду дві рекомендації конґресових семінарів. Перша з них, що вийшла з семінара під головуванням пані Д. Білаш, доручає обом урядам розглянути можливість створення „етнічних федеральних університетів" на кошт федерального і провінційного урядів. Друга резолюція вийшла з трьох семінарів, очолюваних проф. Дж. Матієсоном, д-ром Б. Білашем і о. Семчичем: вона рекомендує зміну Манітобської конституції в дусі рекомендацій проф. Я. Рудницького з першого тому звідомлення Б - Б. у справі леґалізації т. зв. обласних (реґіональних) мов у Манітобі, в тому німецької й української, де вони творять 10% населення.

Сесія УВАН пам'яті Ол. Григоровича

Вінніпеґ. В п'ятницю 3-го липня відбулася в приміщенні „Дому Науки" жалібна сесія УВАН, присвячена пам'яті члена співробітника Академії, сл. п. Олекси Григоровича який помер у Гамілтоні 24 червня 1970 р. на 77 році життя. Сесію відкрив і проводив нею президент УВАН у Канаді д-р М.І.Мандрика. Доповідь про спочилого як віддaного культурного працівника й видатного українського лексикографа дав проф. Яр. Рудницький. Він окремо підкреслив заслуги сл. п. Григоровича в розшуках й виданні зразкового каталога термінологічних словників Всеукраїнської Академії Наук — ВУАН у Києві, мікрофільмування поодиноких випусків та збирання матеріялів для ботанічного словника української мови, над чим він працював під кінець життя. Покійний дуже живо цікнавився етимологічним словником української мови. Згідно з бажанням покійного замість квітів на могилу Родина проголосила збірку на цей словник. Досі вплинуло: 67.50 дол. із збірки на поминках (переслав інж. М. Селешко, 13 дол. від співробітників сина Андрія в Торонті (переслав п М. Липовецький), 25 дол. від С. Порайка в Едмонті. 10 дол. від д-ра В.Кисілевського в Оттаві й 10 дол. від П.Павлюка.

Вставанням з місць і однохвилинною мовчанкою вшановано наприкінці сесії пам'ять Ол. Григоровича, після Якова Крета одного з найстарших українських лексикографів у Канаді.

(ОУПС)

ПРІНСТОНСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ МАТИМЕ в цьому фінансовому році 2 мільйони 400 тис. долярів дефіциту. Прінстонський університет в Ню Джерзі, як і багато інших університетів і коледжів, має тепер значні фінансові труднощі. Великий дефіцит викликаний зменшенням державних дотацій, пожертв від фундацій і різким збільшенням видатків за останні два роки.

У Камбоджі згинули з рук комуністів знову 2 американські журналісти

Пномпень. — На шляху за яких 20 миль на південь від столиці Камбоджі Пномпеню знайдено тіла двох американських журналістів, 28-річного Джесса Франка Броша і 32-річного Кіочі Савада, обидва працювали в агенції Юнайтед Пресс Інтернешенел в Пномпеню. Вони лежали постріляні на шляху, а недалеко стояло їхнє розбите невелике авто. Та подія сталася недалеко від місця, на якому 31 травня ц. р. комуністи вбили двох американських кореспондентів радіостації Колюмбія Бродкестінґ Систем та американського індіянина-фотографа. Загалом в Камбоджі комуністи вбили сімох закордонних кореспондентів з різних вільних країн. 17 дальших журналістів опинилися в комуністичних руках і той факт, що комуністи нічого не виявляють про їх долю, насуває підозру, що дехто з них уже не живе.

УКРАЇНСЬКИЙ КИЛИМ ІЗ ЗОБРАЖЕННЯМ МОСКВИ

У прославленій народними виробами Решетилівці на Полтавщині зіткали килим розміром в понад 60 квадратних метрів і відіслали його до Пакістану. Як повідомила „Радянська Україна", килим замовило міністерство закордонних справ СССР, і на ньому зображено Москву з Кремлем. Також і сама решетилівська фабрика художніх виробів носить чуже ім'я — ім. Клари Цеткін, комуністки з Німеччини.

Відбулись демонстрації проти ансамблю Мойсеєва в Вашинґтоні й Балтиморі

Вашингтон, Д. К. (вюм) — В днях 23 - 24 вересня перед будинком „Констітушен Гол" у Вашинґтоні, де виступав пропаґандивний ансамбль Мойсеєва з СССР, відбулися організовані місцевими Організаціями УВФронту протестаційні демонстрації проти большевицького тоталітарного режиму в Україні, насильної русифікації, нищення української культури, переслідування церков, масових безправних арештів і заслань та проти колоніяльної політики Росії в Україні. Подібні демонстрації відбулися в днях 25 - 26 вересня перед будинком театру „Лірік" в Балтиморі. Демонстрації в Балтиморі організували місцеві Відділи ООЧСУ і СУМА. Разом роздано в часі демонстрацій глядачам виступів ансамблю 4 000 летючок. У них зверталося увагу на посилену ґеноцидну політику Москви супроти України й українського народу та на суть пропаґандивних виступів ансамблю Мойсеєва. Летючки кінчалися закликом домагатись свободи й національної незалежности для України та інших поневолених Москвою народів.

Зокрема глядачі звертали увагу на написи на транспарентах: „Ми вимагаємо свободи для українських артистів", „Мойсеєв скажи Москві, щоб звільнила українських артистів", „Вимагаємо свободи для українського народу", „Покінчим російський ґеноцид супроти українського народу" та інші. Один з транспарентів „Мойсеєв — це лише закривання ґеноциду Москви супроти України" був причіплений до колюмни перед сходами до будинку „Констітушен Гол" і він робив враження „офіційного" оголошення. Люди приставали й уважно читали той транспарент. На другий день демонстрації поліція пильно стежила, щоб ніде не було поставлених транспарентів чи написів.

Українськими демонстраціями в Балтиморі керував В. Стельмах, б. політичний в'язень та член Управи Відділу ООЧСУ. Більша демонстрація в Балтиморі відбулася в суботу, в якій взяли участь 20 юних сумівців та багато громадян.

Проти виступів ансамблю Мойсеєва у Вашинґтоні демонстрували також дві жидівські групи. Жидівські демонстрації повторено в Балтиморе.

Важливість демонстрації, летючок і транспарентів добре розуміли офіційні совєтські чинники. Перший секретар Культурних Справ совєтського посольства Анатолью Дюжев особисто прибув до „Конститушен Гол" і вимагав усунення демонстрантів. На це американська поліція не згодилася, пояснюючи, що демонстрації в Америці дозволені законом. Хоча деякі члени ансамблю в переході з будинку виступів до автобусів брали летючки УВФронту, але прочитати їх не мали змоги, бо мусіли їх здати „настоятелям" при вході до автобусів. Коли п-і Стельмах приступила з летючкою до автобусу з родинами совєтської амбасади, що зупинився перед входом до театру „Лірік" у Балтиморі, то совєтський охоронець строго наказав пасажирам, що „нельзя" брать.

До чотирьох українських демонстрацій приглядали ся около 15 тисяч людей, що закупили білети на виступи ансамблю Мойсеєва. Про українські демонстрації згадували вашинґтонський щоденник „Івнінґ Стар", балтиморський щоденник „Сан" та жидівський тижневик „Джувіш Вік" у Вашинґтоні.

Щоденник „Івнінг Стар" у своїй рецензії дав низьку оцінку виступові ансамблю Мойсеєва. Автор рецензії Джордж Джіллес писав, „що ансамбль хореографічно є дуже обмежений, натягнений сценічними штучками, переповнений подібними жестами до занудн та б'є на короткотривалий і плиткий ефект. Ансамбль Мойсеєва забавляє, але змісту в нього ніякого".

Ювілей основоположників Школи Танків у Маямі

В неділю, 5-го жовтня ц. р. в Маямі заходами Українсько - Американського Клюбу (Народного Дому) відбудеться Бенкет в честь основоположників Школи Танків — пані К. Годівської і п. Т. Максимовича.

Громадяни численно заповнили залю. Святочну вечерю відкрив молитвою парох української православної церкви — о. Савка, а закінчив вечір молитвеним проханням парох української католицької церкви — о. Річкун. Пан Мудрейко — предсідник Українсько-Американського Клюбу, представив паню Годівську й п. Максимовича, висловив признання їхній невсипущій праці і подав перелік їхнього довголітнього труду із танковою групою. Ювілянти виступали по різних містах Америки, по багатьох публічних школах, вищих та університетах. Також виступали в телевізії на каналах: 2, 4, 7, 10. — Пані Годівська розповіла у своєму спогаді про свій приїзд до Маямі і про зорганізування школи танків разом з Оленою і Т. Максимовичами. Тарас Максимович у своєму слові подав поіменну листу учнів та членів школи. Додав також, що при цьому ж Клюбі існувала донедавна школа українознавства. Стараючись виховати нове покоління, Клюб звертав увагу на знання української мови, нашої історії і за час свого існування вислав на Союзівку на Курси Українознавства 16 своїх членів з метою ще більше поглибити їхнє знання. Сьогодні школа танків нараховує 40 учнів.

Проф. Ґаліцинський із школи при Українській Католицькій парохії заохочував батьків, щоб якнайбільше вписували своїх дітей на Курси Українознавства.

Згодом відбувся вміло підготований попис учнів Танкової Школи. Треба ще згадати, що Тарас Максимович є диригентом хору при православній церкві й бере участь у церковно - громадському житті та є головою Українсько - Американського Клюбу. Пані Годівська є делеґаткою до Центрального Комітету в Маямі та секретаркою Українсько - Американського Клюбу. Обоє Ювілянти є членами УНС 368 Відділу в Маямі.

Сумівські весільні дзвони

9-го травня під вінець стала молода сумівська пара Володимира Ґудз і Ярослав Краснянський, які обидвоє виховувались і виростали в рядах СУМА.

Вінчання доверпшли: д-р о. Пелліх з Кентону і о. Бекедж настоятель церкви св. Андрія на Пармі. У церкві д-р о. Пелліх до молодої пари звернувся зі зворушливим побажання та пригадав їм, що вони обидвоє носять княжі імена, вона Володимира, а він Ярослава.

Гостинне прийняття при великій кількості гостей відбулось в парафіяльній залі св. Иосафата на Пармі.

Володимира Ґудз народилась 3-го січня 1947 р. в Лібеку, Німеччина. Свідомої родини мати Стефанія а батько Степан Ґудз, мають двох братів Богдана й Романа, які також належать до СУМА. Батько є активним сумівцем, який свого часу був головою Осередку СУМА ім. Гетьмана Івана Мазепи в Кентоні і тепер часто є членом управи.

Володимира вступила до Ю. СУМА 1956 р. в Кентоні, вже з молодих років полюбила сумівські табори, в яких була 7 разів. На одному таборі була обозною.

1965 р. була учасницею Сумівського Летючого Табору до Европи, що його організувала Г.У. СУМ Америки - Канади. Була також на сумівському курсі в Дітройті на Оселі СУМА „Київ". В Осередку СУМА була активна і належала до танцювального гуртка, мандолінової оркестри і декляматорського гуртка, та була заступником Булавного Ю. СУМА друга Володимира Волощука.

Під час 2-го З'їзду Дружинників - Дружинниць в 1968 р. що відбувався на Оселі СУМА „Хортиця" коло Клівленду, була обозною.

Володимира закінчила початкову школу в Кентон, середню освіту в Мек Кіндлі також закінчила в Кентоні з відзначенням. Огайський Стейтовий Університет закінчила в 1969 р. в Колюмбусі, працювала в Кентонському банку.

Ярослав Краснянський народився 8-го липня 1947 р. в Мюнхені, Німеччина. Син свідомих родичів, пані Софії і пана Івана Краснянських, має ще молодшого брата Івана, який є також сумівцем. Панство Краснянські завжди морально і матеріяльно працюють в Осередку СУМА в Клівленді і на Пармі, а головно на Оселі СУМА „Хортиця" коло Клівленду, де Володимира і Ярослав запізнались.

1955 р. Ярослав (Славко), маючи 8-ім років вступив до Осередку СУМА ім. Гетьмана Богдана Хмельницького в Клівленді, де і остався по теперішній час дружинником в Осередку.

Молодий Ярослав початкову школу закінчив в парафіяльній Українській Католицькій школі св. Петра і Павла на Пармі, Католицький Гайскул закінчив також на Пармі та студіював в Дайк Коледжі в Клівленді, в 1970 р. закінчив студії з добрими оцінками.

1964 р. був на сумівському курсі в Еленвілл на Оселі СУМА, де отримав ступінь 1-го впорядника.

1967 і 1968 рр. був булавним 3-го Відділу Ю. СУМА в Клівленді, де за його працю Осередок СУМА наділив його Виховником 1-го ступеня. Ярослав був на шістьох юносумівських таборах.

1968 р. під час 2-го З'їзду Дружинників - Дружинниць на Оселі СУМА „Хортиця" Ярослав був бунчужним.

В сумівській спортовій Секції „Скала" Ярослав був завжди точний і обов'язковий, належав до копаного м'яча, був капітаном дружини, також брав участь у відбиванці і пінґ понґу, а в молодшому віці належав до сумівського танцювального гуртка і до мандолінової оркестри.

На вінчання прибуло дуже багато позамісцевих і місцевих гостей.

Старостою молодої пари був мґр. Михайло Яремко, який бажав молодій парі великих успіхів на новому шляху і дальшої активної праці в тій же організації, в якій вони виховались. На бажання родичів проголошено збірку на Оселю СУМА „Хортиця" і сумівський журнал „Крилаті". Збірку перевели: Володимир Волощук і Теодор Джуман. Зібрано 300 дол., що розділено: 240 дол. на Оселю СУМА „Хортиця і 60 дол. на сумівський журнал „Крилаті".

Член Г.У. СУМА Григорій Головка привітав молоду пару і зложив для них конґратуляції від сумівської молоді стейту Огайо і від імени Клівлендського Осередку СУМА вручив Ярославові подарок.

Ярослав Краснянський є членом УНС. 102 Відділу св. Апостолів Петра й Павла в Клівленді.

Володимир Кметь

Успіхи нашої молоді

Про студента Архітектурної Школи Романа Номича

Роман Номич

Англійський архітектурний журнал, що виходить в Лондоні, Architectural Design, у своєму числі за серпень 1970 р. опублікував працю нашого молодого студента, Романа Номича, під назвою "Operation Breakthrough".

У цій статті Р. Номич розглядає в оригінальному насвітленні проблеми сучасного та майбутнього індустріяльного і житлового будівництва в Америці та інших країнах.

Прибувши до ЗСА з Франції десятилітнім хлопчиною, Роман — син Петра Номича та письменниці Діми — закінчив успішно школу св. Юра в Ню Йорку, потім, з кількома нагородами, Stuyvesant High School, отримавши стипендію Regents Scholarship. Був прийнятий до Cornell University, де і продовжує сьогодні своє навчання на останньому році Архітектурної Школи. Перед своїм виїздом до коледжу Роман був активним пластуном: спершу новаком, потім юнаком - братчиком, як також бунчужним та писарем на Пластовій Оселі в Іст Четгем, де він перебував щоліта кілька років підряд.

Тепер належить до Молодої „Червоної Калини", яка, до речі, має ще двох інших „калиняків", які закінчили нещодавно Архітектурні Школи, а саме: Модест Соболта та Петро Дармограй. Роман є також членом 457 відділу УНС.

Вітаємо Романа Номича з публікацією його праці на сторінках журналу Architectural Design та бажаємо йому і надалі якнайкращих успіхів в науці.

Т. М.

ЧІЯНҐ КАЙ-ШЕК СКІНЧИВ 30 жовтня ц. р. 83 роки, але все ще урядує, як президент Вільного Китаю з осідком на Тайвані (Формозі), втішаючись повним фізичним і духовим здоров'ям. Не відомо чи і коли він зречеться влади.

ПАТРОНАТ НТШ — Сарсель (Франція)
в Торонті, Канада
подає до відома, що на Фонд Енциклопедії Українознавства, яку видає НТШ-Сарсель наспіли датки:
для відзначення сл. п. д-ра мед. Володимира ВРЕЦЬОНИ
нар. 11 червня 1907 р. у Винниках б. Львова
пом. 4 вересня 1967 р. в Бей Шор б. Ню Йорку
а саме:

ПЛАСТУНИ-СЕНЬЙОРИ, ЧЛЕНИ 3. КУРЕНЯ УПС „ЛІСОВІ ЧОРТИ":

д-р Б. Макарушка — Бруклин, Н. Й.	$25.00
по $10:00 — 1. д-р Роман Барановський, Вашингтон, 2. Інж. Н. Нисецький, Н. Й., 3. Інж. А. Мілянич, Н. Й., 4. Інж. Р. Рогожа, Н. Й., 5. Інж. М. Раковський, Сідар Гров, Н. Дж., 6. Мгр. І. Костюк, Трентон, Н. Дж.	60.00
Інж. Андрій Файгель, Торонто	5.00

Б. ПЛАСТУНИ — ЧЛЕНИ 7-го КУРЕНЯ ІМ. КН. ЛЕВА ПЕРШОГО У ЛЬВОВІ

по $10.00 — 1. д-р Павло Сеница, Чикаго, 2. д-р П. Конюх, Дітройт, 3. Інж. Яр. Сидір, Клівленд, 4. Микола Лебедь, Ню Йорк	$40.00
Разом	$130,00

та:
сл. п. Проф. Юліяна ВІРСТЮКА
нар.: 28 серпня 1908 р. у Львові
пом.: 29 серпня 1970 р. у Дітройті
а саме:

Олена й Антін Вірстюки — Дітройт	$20.00
д-р Володимир Юзьвяк — Арчбалд, Огайо	10.00
мґр. Іван Костюк — Трентон	10.00
Разом	$40.00

Ініціятором і координатором збірки був мґр. Іван Костюк, Трентон.

Управа Патронату складає всім жертводавцям щиру подяку.

Дальші датки просимо слати на адресу:
Patronat NTSH, c/o Mr. E. Borys, 16 Bracondale Hill Rd., Toronto 4, Ont., Canada.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

мого Найдорожчого і ніколи Незабутнього МУЖА

бл. п.

ДМИТРА ЧОЛІЯ

буде відправлена

ПАНАХИДА

по Співаній Службі Божій і

СЛУЖБА БОЖА

о год. 12-ій дня

в неділю, 8-го листопада 1970 року

в ЦЕРКВІ ЧЕСНОГО ХРЕСТА в АСТОРІЇ Н. Й.

Знайомих і Друзів взяти участь в Панахиді і Службі Божій та про Молитви за душу Покійного просить

дружина МЕЛАНІЯ

Ділимося сумною вісткою з Рідного, Приятелями і Знайомими, що в четвер, 15-го жовтня 1970 р. в Миловані, Україна, помер

по тяжкій недузі

наш Найдорожчий ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п.

МИКОЛА МОЦЮК

проживши 78 років.

ПОХОРОН відбувся 17-го жовтня 1970 р. в Миловані.

Горем прибиті:

АННА — донька з чоловіком ІВАНОМ і донечкою ІВАНКОЮ в Краю
д-р ПЕТРО і ЯРОСЛАВ — сини
д-р ОЛЬГА і ІРИНА — синові
АНДРІЙКА, ЖЕНЕТА, ДАРІЯ і НАТАЛКА — внуки

ПЕРЕДВИБОРЧА КАМПАНІЯ ПРЕЗИДЕНТА НІКСОНА І ЙОГО ДРУЖИНИ

У виборчій кампанії, що її переводив президент Ричард М. Ніксон під час своєї поїздки по дев'яти стейтах ЗСА в днях 17-20 жовтня ц. р., брала участь також його дружина Пет. На фото зліва: пані Ніксон веде в Дітройті кампанію за кандидатурою пані Ленори Ромні (посередині за пане ю Ніксон), дружини секретаря розвитку міст в уряді през. Ніксона. З правого боку през. Ніксон під час виборчого зібрання в Колюмбус, Огайо.

Дар Українському Воєнному Інвалідові!

Традиційним звичаєм і в глибокому почутті журби про тих, що у збройній боротьбі за волю України втратили здоров'я та цілком, або частинно здібність до праці, звертаємося до українського громадянства з гарячим проханням і цього року скласти щедрі пожертви у листопадовій збірці на Дар Воєнному Інвалідові.

Під опікою Суспільної Служби Комбатантів є ще тепер майже 400 воєнних інвалідів, немічних кол. Українських вояків та вдів і сиріт по них, які ждуть нашої допомоги.

У минулорічній листопадовій збірці українська громада в ЗСА зложила на благоодну ціль допомоги українським воєнним інвалідам 15,814.71 долярів, з чого вже розділено 13,664.91 дол.

Сподіваємося, що доля і недоля наших інвалідів — колишніх українських вояків — й далі не перестане бути голосом совісти та найбільшою турботою нашої спільноти у вільному світі.

ЗА СУСПІЛЬНУ СЛУЖБУ КОМБАТАНТІВ:
Стефан Мазурок, Б-во к. В. 1 УД УНА, заст. голови, Іван Поритко, ОбВУА, голова, Стефан Конрад ОбВУА, секретар, Іван Данківський, Б-во УСС, Стефан Ґула-Шеремета, Об. к. В. УПА, Михайло Ковальчин, Т-во к. В. УПА, Роман Стеблій, Б-во к. В. УД УНА, Микола Теслевич, Т-во СВУР, Марія Величко, УВК.

В Ню Йорку відбулися величаві

(Закінчення зі стор. 1-ої)

год. 6-ій пополудні в залі Стайвезант гай скул Листопадова Академія. Серед приявних на залі в перших рядах були ті, які творили Листопадовий зрив, а дальше Владика Преосв. Йосиф Шмондюк, духовенство та громада. Американський і український гимни заінтонував на фортепіяні д-р Ігор Соневицький, а всі присутні відспівали. Відкрив академію коротким словом адв. Р. Гуглевич. Привітавши учасників Зриву, Владику Йосифа Шмондюка та приявних, він попросив вшанувати пам'ять поляглих героїв того чину одноxвилинною мовчанкою. Коротку промову виголосив інж. Ігор Чума. На закінчення першої частини програми пластунки і пластуни Нюйоркської Станиці, під керівництвом пань Г. Хамули і Д. Бойдуник, виконали монтаж — „Листопадовий День", який закінчили піснею „Гей у лузі червона калина". Під час перерви привітання від кандидата на сенатора Дж. Боклі відчитала п-ні М. Степаняк-Кокольська.

В другій частині програми дівочий хор „Жайворонки" Осер. СУМА в Ню Йорку, під диригентурою інж. Р. Степаняка та при фортепіяновому супроводі Т. Левицького і солістка оперова співачка М. Кокольська-Мусійчук відспівали ряд стрілецьких пісень. Солістці акомпаніював д-р Ігор Соневицький.

Український Американський Республіканський Клюб у виборчій кампанії у Пенсильвенії

УАРК міста Філядельфії справедливо називають українським ветераном американського політичного життя. Заснований майже сорок років тому, цей Клюб був незмінним форумом виступів республіканських кандидатів перед місцевою українською громадою та центром активної діяльности під час виборів. І, не в останню чергу, важливим засобом наших зв'язків з урядовими колами.

З відходом від активної громадської праці таких наших ветеранів, як майор М. Дармопрай, — нові люди, в більшості з числа новоприбулих українців та молодшого, вже тут народженого покоління старожителів, перебрали на себе відповідальність за працю Клюбу, поширили її терен і розгорнули активність майже півтисячного членства.

Провідні члени Клюбу адвокат Т. Дармопрай та голова Іван Одежинський були кандидатами Республіканської партії до законодавчих палат ЗСА і Пенсильвенії і виказали в переважно не-українських за складом населення виборчих дільницях поважні успіхи. У цьогорічних виборах українець Михайло Кічок висунений кандидатом в повітах Скюкіль та Беркс на члена Конгресу ЗСА у Вашингтоні.

У всіх виборах: майоральних, губернаторських, президентських, УАРК міста Філядельфії є активною ланкою нашого політичного життя. Керівні члени Клюбу є у приятельських відносинах з визначними місцевими республіканськими законодавцями і урядовцями стейту та міста. Через них урядові і політичні кола є постійно поінформованими про цілі й бажання української спільноти.

У цьогорічних виборах УАРК звернувся до громадянства Пенсильвенії, розсилаючи листи, роздаючи летючки, та через оголошення в українських радіогодинах, із закликом голосувати за наших дійсних приятелів, республіканських кандидатів Реймонда Бродеріка — на губернатора, Ральфа Скалеру — на заступника губернатора, Гюґа Скатта — на сенатора, Михайла Кічока — на конґресмена (в повітах Скюкіль та Беркс) та за цілу листу кандидатів Республіканської партії.

Володимир Біляїв,
заступник голови Клюбу

СЕРЕД ВОЯКІВ ЗСА У В'ЄТНАМІ ПОШИРЕНІ наркотики. Офіційно стверджено, що в 1970 році 25 американських вояків померли внаслідку надмірного користування наркотиками. У цьому році 746 військовиків - наркоманів лікувалися у шпиталях в порівнянні з 527-ма у минулому році. Багато військовиків хворіють та вмирають внаслідку недуг, що їх набрались після послаблення організму наркотиками.

Українці Джерзі Сити відзначили Листопадовий Зрив

(Закінчення із стор. 1-ої)

Оля Бойко, викликаючи щоразу оплески та пожвавлення й радість у залі. Громада щиро вітала кожний виступ гостей — мішаного хору української католицької церкви св. Духа з Бруклину під диригентурою оперового соліста Лева Рейнаровича, який виступав і окремо, як соліст, із творами Нижанківського, Степового, Гайворонського та ін. Спільно з хором виступали солістки С. Галась, Т. Манастирська; дует виконали п-ні М. Стефанишин і Т. Шайда з хору, акомпаніювала п-на О. Куйбіда з „Думки" із Ню Йорку.

Свято закінчилось „Молитвою до героїв" — спільною деклямацією учнів 1 і 2 кляс Школи Українознавства, які молитовно склали рученята, коли хор церкви св. Духа і солісти маестро Л. Рейнарович та С. Галас, Т. Манастирська заспівали могутню „Молитву" з „Запорожця за Дунаєм". Розпочатий хором національний гим „Ще не вмерла Україна" підхопила вся заля. Потім для учасників програми відбулось товариське прийняття.

Висліди змагань українських футбольних клюбів

„Крилаті" СУМА Йонкерс перемогли з рахунком 4:1 дружину „Шемрок" СК в мистецьких змаганнях Першої Дивізії Німецько-Американського Футбольного Союзу, які відбулися минулої неділі, 1-го листопада в Йонкерсі. Н. И. Ворота для „Крилатих здобули Катинський 3 і Гавран 1.

„Чорноморська Січ" Нюарк не закінчила минулонедільних мистецьких змагань Футбольної Шейфер Ліґи Ню Джерзі із італійською дружиною „Рібера" СК. При стані 1:0 для „Чорноморської Січі" на декілька хвилин перед кінцем першої півгри, коли суддя виключив з гри змагуна „Рібери", цей змагун відмовився покинути грище і почав бійку, в яку включилися симпатики „Рібери". Ці змагання відбувалися на грищі в Орандж, Н. Дж.

У Ню Йорку відзначили 20-річчя Лікарського Товариства

(Закінчення зі стор. 1ої)

1910 року Українського Лікарського Товариства у Львові, що його першим головою був д-р Е. Озаркевич. У серпні 1917 р. постало Українське Лікарське Товариство у Києві. 25 грудня 1919 року відновлено активну діяльність зорганізованих в Західній Україні лікарів. На медичному факультеті тайного Українського університету у Львові студіювали 200 студентів і той факультет був найкращим з усіх факультетів у тому університеті. У 1956 р. відбувся в Америці перший З'їзд українських лікарів. Доповідач підкреслив теперішню активну участь українських лікарів в різних політичних, громадських, братських, церковних і наукових наших установах і організаціях. Не зважаючи на приналежність членів УЛТПА до різних ідеологічних таборів — всіх єднає понадпартійний патріотизм і вірність своїй професії.

На бенкеті були приявними репрезентанти: УККА — адв. І. Робертс, НТШ — проф. д-р В. Стецюк, УНСоюзу — ред. А. Драган, Комітету Об'єднаних Українських Організацій Ню Йорку — адв. Р. Гуглевич, Союзу Українок Америки — д-р Ірина Падох, Українського Золотого Хреста — Павлина Різник, Т-ва Українських Інженерів Америки — інж. С. Процюк, ООЧСУ — інж. М. Семанишин, ОДВУ — Р. Шраменко, СУМА — Є. Гановський, СУСТА — Квітка Семанишин, п. Федун, Христя Лукомська. З-посеред численних наслілих привітів від різних організацій та окремих осіб відчитано тільки привіт від Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого та згадано привіти від д-ра А. Жуковського і д-ра М. Логази. — Голова Метрополітального Відділу УЛТ-ва д-р М. Гук дякував д-рові Б. Шебунчакові за зорганізування цього ювілею і повідомив про заплановану на найближчий Великодній тиждень прогулянку кораблем на Азорські острови. Письменники-гумористи І. Керницький і М. Понеділок своїми дотепними гуморесками-монологами виповнили мистецьку частину програми. На ювілей прибули лікарі з Канади та із стейтів Іллиной, Огайо, Коннектикат, Ню Джерзі й Пенсильвенії. Бенкет закінчив молитвою о. мітрат Данилевич. Після бенкету відбувся баль.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

ТАРЗАН, Ч. 6456. Наомі перестає боятися

Любий Тарзане! Ця тепла вода породжує в мому хребті чудове почуття! Я тепер не боюся!

Вождь Меду каже, що його батько відкрив цей мінеральний ґейзер, Наомі, і сюди переніс свою оселю. Його батько назвав його „водою, що дає життя".

Тим часом, зростають злість і погрози доктора Доміні, якого не допустили, щоб увійшов поза паркан лікуючих мужів.

Тарзане, як щонебудь станеться медсестрі Наомі, то я оскаржу тебе в її убивстві!